

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklaba

— İETT'den sonra taksi, dolmuş ve minibüsler de zam istiyor. —

İSTANBUL MANZARASI !

Yazın biriktir...

"Karıncı ile Ağustos Böceği" ni hatırlarsınız. Karınca yaz boyunca topladı ve kış huzur içinde geçirdi. Ağustos böceği ise...

Bu yaz biriktireceğiniz paraları 8 Temmuz'a kadar İş Bankasında toplayarak değerlendiriniz. "Şürpriz Çekilişte" çeşitli ve zengin para ikramileri sizleri bekliyor.

kısa güvenle gir!

TÜRKİYE

İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 26 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 16 Haziran 1971 • Fiyatı: 125 Krş.

Gerçekten elele

KOVBOY filmlerine düşkünlük, dünya sinema seyircilerinin zevk ve anlayışlarının gelişmesindeki çocukluk dönemine rastlar.

Ne demektir çocukça anlayış?

Her şeyi iki boyutlu, basit, ak ve kara diye kesin çizgilerle birbirinden ayrılmış görmeye yatkınlık demektir.

Kovboy filmlerinde iyi adam açık renk elbise ve şapka giyer, beyaz ata biner, tehlikelere düşen kadınları kızları kurtarır, terbiyeli konuşur, bazan gitar çalıp şarkı bile söyler. Çini mürekkebine batmış gibi karalar giyinip kapkara ata binen kötü adam ise her fırsatta homur homur homurdanır, kızlara etmediğini koymaz, sığır sürülerini ürkütür, posta arabalarıyla trenlerin ikide birde önünü keser, hâsılı çevrenin başına püsküllü belâ olur.

Sonu da her zaman aynı derecede basit ve kesindir kovboy filmlerinin. Kötü adam ya iyi adamın tabancasıyla tepelenir, ya uçuruma yuvarlanır; ya da ahalî toplanır, bir ağaç dalına ip atıp asıverirler keratayı. O pislik temizlendikten sonra da iyi adam kızı öper, bölgenin bütün işleri yoluna girmiş olur.

Seyircilerden hiçbiri sormaz:

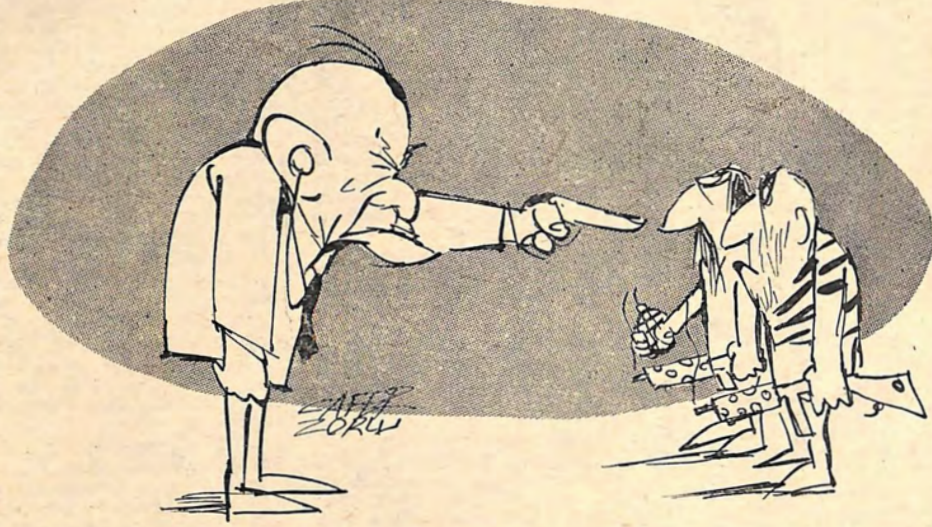
— Bu iyi adam aslında ne iş yapar? Kaç para kazanır? Nasıl yaşar?

— Kötü adam nereden çıkmıştır? Ne diye domuzlanır?

— Şu sığırların, arabaların, trenlerin falan o ikisinin yaşantısındaki yeri yahut çevreye etkisi nedir?

Böyle şeyler sormadan yaşama rahatlığına yalnız kovboy filmi meraklıları arasında rastlansa ziyarı yok. Ama bizim bazı va-

İki anarşist, İnönü'yü kaçırmak istemiş. — Gazeteler —

— Siz aklınızı kaçırmışsınız!..

tandaşlarımız dahil, dünyada çok kişi çevreye hep o gözle bakmakta.

Birtakım kişilerin sandıkları ki açık renk elbiseli kahraman kovboy rolüne çıkıp da bir kaç marifet gösterdiler mi dünya güllük gülistan oluverecek. Yalnız sığır sürülerini ürkütmekle kalmayıp hepimize tekmiil keçileri de kaçırttılar neredeyse sonunda.

Şimdi de başkalarımız ters yönde fakat yine kovboy filmi basitliğinde çözümler peşinde koşuyor, yöneticilerimizin soğukkanlı ve uygar hukuka bağlı tutumlarının dışında kestirmelere sapılmasını istiyorlar. Kara elbiseli kötü adamı tepelemek, uçuruma yuvarlamak, ağaç dalına ilıştırmek kabilinden kolaylıklar

var akıllarında.

O türlü kestirmeler aslında çıkmaz sokaklardır.

Türk toplumunun artık bütün kovboyculuk oyunlarını bırakıp tüm gücünü iktisatçılık konularına yöneltmesi şart.

Rakkamlar sıkıcı şeylerdir ama insanı gerçeklere yaklaştırır. Her şeyi bırakın, şu resmi sayılara bir göz atın lütfen:

Geçen yılın son ayında iş bulmak için İş ve İşçi Bulma Kurumuna başvuruların sayısı 125 bin iken bu rakkam 1971 yılının Ocak ayında 132, Şubat'ta 134, Mart'ta ise 167 bin küsuraya ulaşıyor. Hızlanarak yükselmekte grafiğin çizgisi.

Yalnız Mart'ta 30 bine yakın vatandaşımız yurt dışına gitmek için başvurmuşlar. Bugün sınır

dışı kuyruğunda bekleyen yurtdaşlarımızın sayısı milyonu çok aşkın.

Üstünde düşünürseniz, insanın tüylerini diken diken edecek bir görüntüdür bu.

Zira kuyruktakilerin pek azı gidebilecek dışarıya. Onlar ve kuyruğa bile girememiş milyonlarca başka insan bu ülkede birbirleriyle yanyana yaşayıp dertlere hep birlikte çözüm bulmak zorunda.

Çözümler ise boğaz boğaza değil, elele bulunabilir.

Her çeşit kovboyculuktan vazgeçemeyenler lütfen sinemaya giderek yöneticilerimizi ve akıllı başında vatandaşları artık rahat bıraksınlar.

AKBABA

— D cetvelindeki memurlara ödenen fazla para, taksitle geri alınacak. —

BEYİM, ben üç yıldan beri şu köşe başındaki İyigün apartmanında kapıcılık ederim. Tam kapıcılık değil de kirayanan kapıcılık gibi bir şey... Böyle bir apartmana kapıcı durmak için gerekli hava parası bende ne gezsin? Bizim Recep ağa diye bir ağamız vardır, kapıcı ağası... Gülmeye beylim, her bir şeyin ağası olur da kapıcının olmaz mı?... Toprak ağası, su ağası, dolmuş arabası ağası, harem ağası, falan sözün yok da bizim kapıcı ağamız mı çok görünüyor gözüne? İşte bu Recep ağamız, yeni yaptırılan bir apartman gördü mü, hemmen hava parasını yatırıp kapıcılığı satın alır. Sonra bizim gibi gariplere devrederek sağolsun. Biz de her ay başı, elimize geçenin uygun ve de külliyetli bir miktarını ağamıza takdim ederiz.

Neysa, işin o yanı önemli değil. Üç yıldır bu böyle sürer. Şu evlilik dalgaşı çıkmayaydı bizimza, belki otuz yıl daha sürerdi.

O artist kadını, yani karımı, önceden bir kaç kez sinemadan görmüştüğüm vardı. Eh, yüzü güzel... Bedenine gelince o daha da güzel. Arayıp da bulamadığımız gibi etli butlu... Üstelik, adamın kafasına doksandokuz iblis sokacak kadar da işveli soyka.

Bir akşam üzeri, apartmanın önündeki betonu hortumla iyice ısladım, süpürgeyi almak için içeri girdim. Döndüğümde de bir herifle karşılaştım. Selâmsız sabahsız girdi söze:

- Bu apartmanın kapıcısı sen misin?
- Heye, dedik, biziz.
- Onbin kâğıt kazanmak ister misin?
- Kaç para dedin, kaç para?...
- Onbin!
- Lira, he mi?
- Lira ya, dedi. Hem de çil çil.

Kim istemez ki beyim, onbin kâğıt bu, soba borusu belleme... Gel gelelim herifin öyle hinoğlu hin bir suratı var ki, bu parayı havadan vermez adama. Kim bilir karşılığın da ne isteyecek... «Aadaam sen deli» dedim kendi kendime. «Ne isterse istesin, veririm. Şu yeryüzünde on bin kâğıt edecek bir malım bulunmadığından her hal ve kârda ben kazançlı çıkarım.»

— İsterim tabii, dedim. İstememek için deli olmak gerek. Yalnız ne istediğini söyle sen. Ne yapmam gerek?

Elimdeki süpürgeyi aldı, kapının aralığına bıraktı. Kolumdan çekti: — Gel benimle, dedi:

Yani sıra yürüdüm. Köşede bir dolmuşa attı beni. İçime bir kuşku, dur girdi, beynimi kemiriyor. Gazetelerde hep okuyoruz, «Falanca kaçırılmışlar» filân diyerekten... Ya bu herif de beni kaçırıyorsa şimdi?... Sonra düşündüm ki, kaçırma dediğin zorla olur. Bense gönül rızasıyla takıldım adamın kuyruğuna. Üstelik, beni kaçırır ki ne halt edecek?... Atsa atamaz, satasa satamaz. Olsa olsa bırakılmamam için para ödeyecek çıkar, benden boşalan kapıcılık makamına konmak a-macıyla...

Az gittik, uz gittik, adam beni indirdi arabadan. Bir apartmana girdik. Bir dairenin kapısını çaldık. Kapayı kim açtı dersin?... O kadın, yani o artist kadını, yani şimdiki karım... İlk tanımadım ama, karşımda biraz cilvelenince hemen çıkardım. Perdedekinden bile güzel namussuzum. Buyur etti fakiri. Sığara tuttu. Sonra da damdan düşer gibi:

— Benimle evlenir misin? diye sordu.

Buyurun bakalım... Bunlar toptan keçilere yol vermişler bel... Bir de fa benim bildiğim, kadın erkeğe değil, er kişi kadına evlenme teklif eder. O iş de pazardan çorap alır gibi değil, yolu yordamıyla olur. Kaldı ki böyle bir âfetin benim gibi

SATILIK KOCA

SULHI DÖLEK

birile evlenmeyi istemesi için, o güzel kafasının saman dolu olması gerekir.

«Düş müş mü görmekteyim acep?» diye kendi kendime basıyorum çımdığı, basıyorum çımdığı... Kadın benim bu şaşkınlığımı, kabul etmek istemediğime vermiş olacak:

— Yoksa beni beğenmedin mi? diye sordu. Ama bak üste para da vereceğim. Az buz da değil, tam onbin lira.

Al sana bir terslik daha! Şimdi biz bu yosmayla evleneceksek, benim başlık ödemenem gerekir, onun değil. Müslüman köyünde bu gâvur adeti de neyin nesî?... «Her halde,» diye düşünmeye başladım, «ben öylesine yakışıklı bir hergeleyim ki, kendim kendimden haberim yok. Karı beni kapatmayı iyice koymuş kafasına ve bu uğur da engel tanımıyor...»

«Büyüklüğümü söyle bir sıvazlayıp lâfının arkasını bekledim. — Hoşuna gitmediyse çekinme, söyle. — Gitti, gitti... diye inledim. Hoşa gitmek de söz mü?... Öldüm geberdim... Böyle bir avradım olsun, üste onbin lira almak şöyle dursun, yüzbin borcum olsun ister se...»

— Yâni benimle evleneceksin? Utangaç, körpeçik bir gelinlik kız gibi bûktüm boynumu: — Eh, dedim. Madem ki uygun gör-dünüz... Ne diyeyim, hayırlısı olsun.

Kafa kâğıdımı aldılar, avucuma da bir ellilik sıkıştırdılar: — Hadi sen git şimdi, dediler. Kâğıtlar askıdan inince biz sana haber salarız.

Diyeceğim beyim, ben baharın gel-diğine sevinen minik bir serçe kuşu gibi cık cık öterekten çıktım dışarı. Bir türkü tutturdum ki yanıklığın dan dibine tutmuş fasulye gibi ko-kuyor. Kadının hayâli gitmiyordu göz- zümün önünden. Devlet kuşu bir

konmuştu ki başıma, pir konmuştu...

Evlilik hazırlıklarına başladım. Önce kalıp kıyafeti yoluna sokmak gerekiyordu. Kenarda üç beş kuruşum vardı, onu terziye yatırdım, damatlıklara... Bizim apartmanın zemin katında o içinde oturduğum bir buçuk odalık fare yuvasını bir güzel temizledim. Badanalar nemden kabarıp parça parça düşüyor... Yeniden boyadım her yanı... Sonra da taksitle bir oturma odası takımı, bir de karyola aldım. Eh, karyayı portakal sandığından yapılmış sedir-de yatırmam ya...

Bir ay kadar sonra o herif yeniden girdi:

— Tamam, dedi. Her şey hazır. Nikâhınız şu gün, şu saatte... Ben o gün gelip seni alırım.

Döndü, gidiyor.

— Bir dakika, diye tuttum kolun. dan. Şu onbin kaymenin azını peşin rica etsem?... Hani düğün mas-rafları falan için...

— Düğün yapmayacaksınız, dedi. Düğün istemiyorum bizimki.

«Bizimki» diye konuşmasına kızdım ya, belli etmedim. Öte yandan da düşündüyordum: Ben yalnız güzel değil, aynı zamanda akıllı bir kadınla evleniyordum. Neden ders-en, ben her zaman söylemişimdir, düğüne harcanan paraya yazık di-ye... Öyle ya, daha önemli ihtiyaç-lara harcamak varken... Söz gelimi bu para ile bal gibi bir balayı yaşa-yabilirdik... Ohhoo!... Gel keyfim gel! Hem bir film artistiyile evlen, üstelik filmlerdeki gibi bir balayına çık. Kaç kişiye nasip olur bu?

Nikâhtan bir gün önce işlerimi tamamladım. Gece heyecandan uyuyamadım. Sabah erkenden damatlık traşımı oldum. Hamama gidip bir güzel yıkandım. Lâcivertlerimi giydim, uygarlık yularını da bağladım boynuma. Aynaya bir baktım, ken-

dimi tanımadım. İçim içime sığ-mayarak beklemeğe koyuldum.

Saat bir miydi neydi, kapının önünde kocaman, simsiyah bir ara-ba durdu. Herif kapıyı açtı, girip kuruldu içeri... Bir yandan da bi-zim apartman sâkinlerinin sevgili kapıcılarını böyle krallara yakışır bir arabanın gelip aldığını görünce ne diyeceklerini düşündüm.

«Durun hele» diye geçirdim içim-den. «Siz bir de kraliçeler gibi gül-zel karımı görün de, hasedinizden çatır çatır çatlayın.»

Karının evine gittik. Az sonra ni-kâh memuru da geldi. Bizim başı-mızı bağladı. Evde iki tanıktan baş-ka hiç davetli yok. Şaşıtm ama üs-tünde durmadım. Her halde kalaba-htan hoşlanmıyordu bizim hatun. İşte kafalarımızın denk olduğu bir nokta daha sana...

Şahitler ve nikâh memuru gibi fazlalıklar gittiler. Bir o beni geti-ren herif kaldı. Ona da alışmıştım zaten. Karının akrabası falandı her halde.

— Benim eve ne zaman taşınyo-ruz? diye sordum karıma.

Saf saf suratıma baktı:

— Buranın nesi varmış ki? dedi. Çevreme bakındım. Doğrusunu söylemek gerekirse, söyleyecek tek söz yok. Gayetle zengin döşenmiş ve benim fare yuvasının yanında fi-ravun sarayı gibi kalır.

— Burası da güzel ama... diye bir şeyler geveledim.

Herif bir bardak içki tutuşturdu elim. İçtik. Havadan sudan konuş-tuk. Akşam olacak neredeyse... İ-çimden herife sövüp sayıyorum. An-ladık, karının bir şeyi oluyor ama, biz yeni evliyiz. Biraz yalnız kal-mak, konuşmak istemez miyiz? Töv-be, herif çekip gitmiyor. Böyle su-sup dururken, kalktı yerinden, bar-dağı elimden aldı:

— Gitsene sen artık, dedi.

Anlayamadım önce ne dediğini. Anlayınca da kafamın taşı attı. Be-ni resmen nikâhlı karının evinden kovuyor zibidi. Şöyle bir dikildim.

— Adamın parasını vermedin ki, dedi karım olacak.

— Doğru ya, dedi herif. Dipteki bir dolaba gitti. Bir paket alıp bana uzattı:

— Say, dedi.

Bir solukta saydım: Tam onbin kâğıt. Soktum cebime.

— Şimdi de toz ol!

— Sen toz ol! diye parladım. Şim-diye kadar yaptıklarına ses etme-dim ama artık yeter! Burası benim karımın evi. Dolayısıyla de benim evim. Sen kim oluyorsun?

Herifte ses yok. Ceketimi çıkarıp bir koltuğa attım. Pabuclarımı da çıkarıp biraz rahatlayayım di-yordum ki, kadının sesini duydum:

— Benim sevgilim olur.

— Ha?... diye sıçramışım.

— Kim olduğunu sormuştun ya, söyledim işte.

Gözlerimi kan бүрүдү birden. He-rifin üstüne üstüne yürüdüm. Ötesi yok, ikisini de kuşbaşı doğrayaca-ğım. Adam kollarımdan tuttu. Ya-tıştırdı beni. Sonra da her şeyi an-lattı.

Meğer kadın yabancı uyrukluy-muş. Yabancı uyruklular artistler de burada film çeviremiyorlarmış. Ka-dın benimle evlenince Türk uyruğu-na geçtiğinden artık rahat rahat filmlerde oynayabilecekmış. Uzun sözün kısası, bizim evlilik sırf ni-kâh defterinde kalacakmış.

Önce bozuldum. Sonra onbin kâ-gıdı hatırlayınca keyfim yerine gel-di. Ceketimi giyip çıktım. Elini bile tutamadığım karımı bir daha da görmedim. Yakında köye dönüyö-rum. Cebimde bu kadar para olun-ca istediğim kıızı alırım.

Evli adam yeniden evlenemez mi? Amma da yaptın beyim, imam, a-damın nüfus cüzdanına mı bakıyor ki?

Sulhi DÖLEK

Turfanda karpuzun tanesi 150 lira. — Gazeteler —

— Ancak bir dilim alabildim karıcığım!..

TARTIŞMALAR

UZUN süredir sizlere Ankara'nın havasından ve burada yapılan tartışmalardan söz etmedim. Şimdi bu yazıda, bunu yapmaya çalışacağım.

— Ankara'da durum nedir?
— Ankara'da durum nedir mi, dediniz?

— Evet.
— Gayet iyidir. Her şey normal seyrinde gidiyor.

— Fakat, şu göz altına alınmalar filân?

— Az bile.
— Ama, fazla diyenler de var. İşte böyle.

Göz altına almaları az bulanlar da var, fazla bulanlar da var.

Az bulanlar, kendilerinin başına böyle bir şey gelmeyeceğine emin olanlar. Fazla bulanlar ise, sıranın kendilerine yaklaşmakta olduğunu sananlardır.

— Bir de şu Adalet Partisinin hali var.

— Ne olmuş Adalet Partisinin haline? Adalet Partisi her zaman için hali vakti yerinde bir partidir.

— Kendini hâlâ iktidarda sanıyor.

— Bazı kimselerin reaksiyon süreleri bir hayli uzundur. «Taviklî Tapa» derler böylesine.

Bugünlerde Ankara'da tartışılan konulardan biri de: «Anayasa değişikliği».

Anayasanın bazı maddelerini değiştirmek zorunludur. Zira bu bazı maddeler kötü kullanılmıştır. Bu itibarla, bunları değiştirmek ve bir daha kötü kullanılmalarına imkân vermemek lâzımdır.

İşte bir taraf böyle söylüyor. Bir taraf ise başka türlü konuşuyor.

Anayasanın kötü kullanılan maddeleri olabilir. Ama hiç kullanılmayan maddeleri de var.

— Ne gibi?

— Örneğin: Toprak Reformu, Vergi Adaleti, Eğitim Reformu ve Sosyal Adalet gibi.

Eski AP. iktidarı bu uyardıya aşağı yukarı şöyle karşılık veriyor:

— Peki ne olmuş bu maddelere?

— Hiç kullanılmadı.

— Fena mı? Yeni kalmışlardır.

— Ama olur mu öyle şey?

HUZUR

Yazısız

— Olur tabii. Hem de gayet güzel olur. Ne yani, bizden sonra gelenlere iyice kullanılmış, eskimiş bir Anayasa bıraksaydık daha mı iyi olurdu? Hiç olmazsa bıraktığımız Anayasanın bir tarafı pırl pırl duruyor. Hiç el değmemiş.

— İyi ama, emrediyor.

— Neyi emrediyor?

— Anayasa Toprak Reformu yapılmasını emrediyor.

— Anayasa'da Toprak Reformu için madde olabilir. Ama toprak yoksa ne yapalım?

— Nerde?... Anayasada mı toprak yoksa?

— Yok canım!... Memlekette dağıtılacak toprak yoksa, nereden toprak bulalım da, halka dağıtalım?

— Ya Vergi Adaleti?

— Adalet'e kim vergi koyabilir ki?... Bizden Adalet'e vergi koymamızı kimse isteyemez. Yoksa bizi, Adalet'e dahi vergi koymuş olmakla mı suçlamak istiyorsunuz?

— Sosyal Adalet için ne diyor sunuz?

— Ellerinizden öper.

— Ne demek o?

— İyidir yani.

— Canım ben, Sosyal Adalet'i nasıl gerçekleştirmiş olduğunuzu soruyorum.

— Her şeye vergi koyarak ve her vergiyi artırarak.

— Ne biçim şey bu böyle?

Böyle Sosyal Adalet gerçekleştirilir mi hiç?

— Niye beğenmedin?... Sosyal Adalet, en iyi bu şekilde gerçekleştirilir. Bu uygulamaya göre, bir işçi de Venice sigarasını iki liraya alır, bir milyoner de. Dargelirli bir memur da şekerin bir kilosuna üç lira verir, bir fabrikatör de. Ne yani... biz ekmeği zenginlere 50 kuruştan, fakirlere ise 100 kuruştan mı sattık?... Bizim nazarımızda bütün vatandaşlar eşittir. Herkese aynı işlemi uygular, hepsinden aynı miktar vergi alırız. Bundan iyi Sosyal Adalet mi olurmuş?... Daha başka ne istiyordunuz yani?

— Eğitim Reformuna ne diyor sunuz?

— Nesine?

— Eğitimde fırsat eşitliğine?

— Ne eşitliğine?

— Fırsat.

— Vay fırsatçı vay!... Zaten yüzünüzden ne fırsatçı olduğunuz okunuyor. Demek oraya pineklemiş, fırsat kolluyordunuz?

Fakat şunu iyi bilin ki, bizim yönettiğimiz fazilet yönetimidir. Fırsatçılara yüz vermeyiz biz. Ve vermedik de...

— Demek sizin yönetiminiz «Fazile» yönetimidir ha?

— Tabii...

— İyi ama sizin zamanınızda

Enerji Bakanlığı, Bakan ve Genel Müdürler için, Ankara'nın

bilmem neresinde özel bir ev dö-

şeymiş.

— Ne var bunda? Tabii özel ev döşeyeceğiz. Genel mi döşeseydik yani. Hem sonra...

— Devam edin!...

— «Ev yakanın evi olmaz», derler.

— Ne demek o?

— «Ev yıkmayın, ev kurana yardım edin», demektir. «Ev kurana Allah yardım eder», demez miyiz?

— Deriz.

— İyi ya işte. Bu defa, bu evin kurulmasına Tanrı değil de, Bakanlık yardım etmiş. Hem sonra bunda bu kadar gürültü edecek ne var?... Yollarsın oraya bir kaç memur, o özel ev de olur sana bir «Daire».

— Zaten öyle yapmışlar.

— Aferin!... Akıllıdır bizim takım vesselâm.

— Peki... Sizin Enerji Bakanı, na, Kömür İşletmesinin 250 bin liraya almış olduğu otomobile ne dersiniz?

— Hiç haberim yok. Bindimse ayaklarım kırılın!...

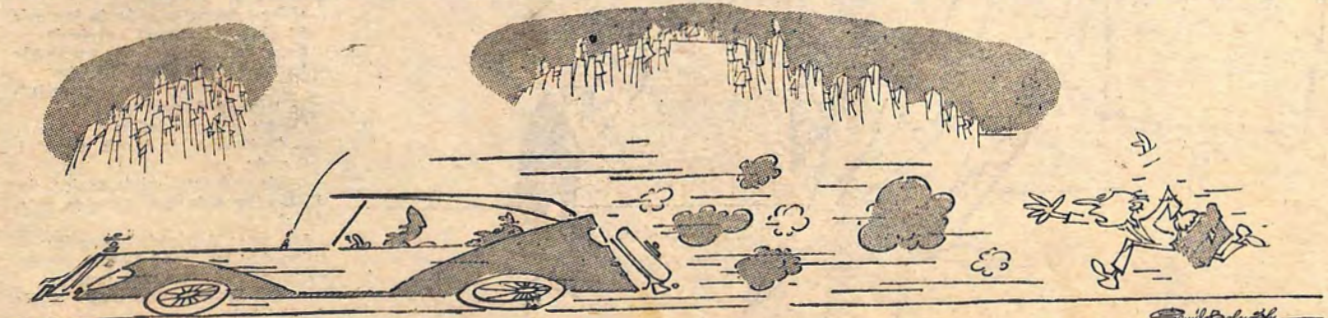
— Kömür İşletmesi nasıl almış bu otomobili?

— Parayla tabii.

— İyi ama, sizin Bakanın haberi olmadan nasıl alır?

— Oohooo!... Bizim zamanımızda Bakanın haberi olmadan kimler neler almadı ki, otomobile gelene kadar sabah olur...

Mehdi ZİT

— Vergi kaçırانlar şiddetle takip edilecekler. —

Deli Murat'ın sesi

VEDAT SAYGEL

«Bulamıyom yiğitlerin merdini Anlamıyom el gızın derdini İdam fermanımı verdi elime Sultan sandı zaar kâfir kendini!» Akşamın alaca karanlığını yırtarak dağları tepeleri aşan ve kurt ulumasiyla, sığır böğürmesi karışımı bir erkek sesinin duyulmasıyla, köylünün telaşa sokağa dökülmesi bir oldu!

Tüm kulaklar türkünün duyulduğu yöne çevrildi.

— Ol... dedi biri.
— Bir başkası onayladı:
— Essahtan ol...
Küfürü homurtuların birbirine karıştığı kararsız bir kaynaşma başladı.

— Geliyor yine namıssız!
— Geliyor valla!
— Netsek acaba?

Okundan çektiirdiği arabasına hayvanları koşturuyordu. Hazırlanan ihtiyar değirmenci:

— Sizin nedeceğinizi bilmem emme, ben kaçım oğullar, dedi. Yeter be! Gayrı canıma tak etti!

— Öyle valla, diye değirmenciden yana çıktı kahveci. Dert, bir günün iki günün derdi değil ki durup savuşturmayaya bakasın. Bildik bileli bu böyle! Geldiydi, gelecekti korkusu milletın canına yetti! Hiç değilse toz olalım ortalıktan!

— Bulur, dedi gıboan Niyazi. Köycek gizlenmemiz mümkün olsa bile bulur!

Korucunun da aklı yatmamıştı gizlenme işine:

— Bekler namıssız dedi. Köye se-rer, postu, sabrımız tükenip de gizlendiğimiz yerden çıkana dek bek-ler!

— Yahu ağalar, ses gitgide yaklaşıyor, diye sabırsızlandı berber İhsan. İhtiyar heyeti mi, köylü mü, kararı kim verecekse bir an önce versin de, millet ne yapacağını, nasıl davranacağını bilsin!

— He ya, dedi diğerleri. Köy kanunlarını hepimizden iyi bilenler versin kararı. Bu işe sen ne diyon muhtar?

Muhtarın korkusuyla telaşı herkesinden daha büyüktü:

— Şu iti köye sokmayalım, dedi. Silâhlı yığılalım otağa, köy si-

nirlarına yaklaştı mı, «Dur bakalım» diyelim. «Geriye dön, ardına bakmadan dooogru geldiğin yere!...»

Kahveci:
— Girer, dedi. Hem hiç birimiz de bi şey yapamayız!

— İsterse selâm bile vermeden geçer gider yanımdan, dedi korucu. Köyün yerlisi değil mi? Girişine çıkışına kimse karışamaz!

Burnundan soluyordu muhtar:
— Gelecekse insan gibi gelsin! Köylüye iskence yapma hakkını kim vermiş ona?

Parmağını dudaklarına götürüp:
— Ssst! diye tısladı biri.

Tümünün susmasıyla gök gürültüsü bastırarak tonda acayip bir ses, deldi geçti kulak zarlarını!

«Şu dünyada bir gün olsun gülmedim

Gençliğimin gıymatını bilmedim

Elin helâline elim sürmedim

Gahbe felek tükemedi derdim!»

— Amanın, basıldık köyce! di-yerek başını ellerinin arasına aldı değirmenci. Kaçsak da kaçamayız gayrı!

Kül gibi bir renkle korucu sordu:
— Nedeceğiz şimdi?

— Kurtulmanın bi çaresini bul-mazsak yandık!

Başından beri köylünün telaşını gördüğü halde nedenine akıl erdi-remeyen konuk imam sordu:
— Kim bu gelen?

— Adı Murat'tır ya, diye cevap verdi kahveci, biz ona «Deli Mu-rat» deriz.

— Eşkuya mı?

— Yoo, öyle şeylere ne aklı erer, ne gücü yeter.

— Ne yapar ki, bu kadar yıldır-mış sizi?

— Daha ne yapacak, dedi muhtar, durmadan türkük çığırır.

— İlahi... Ben de başka bi şey ya-par sandım da, bayağı korktum-du. Türkük çığıraktan köye ne za-rar gelir ki?

— Aaah, ah! Onun bize verdiği za-rarı sen bilmezsin gardaş. Başından beri içimizde olaydın, şimdi hepi-mizden önce sen kaçacak delik arar-dın! Şu sesin kötülüğüne baksana...

— Canım siz de biraz fazla büyü-tüyorsunuz, diye güldü konuk imam.

Alt tarafı iki türkük... Bitirdi mi su-sar.

Korucu atıldı öteden:
— Sussa, can kurban. Ama sus-mak bilmez ki...

— Eskiden böyle kötü huyları yok-tu ya, bu hastalık ona, Hıdır ağa-nın Nazlı'sına tutulmasıyla geldi, dedi değirmenci. Önceleri sessiz mi

sessiz, kimseye sokulmayan, kimse-nin etlisine sütüsüne dokunmayan, kendi halinde bi oğlandı. Hani ara-da bir yüzünü görmesek, yaşayıp

yaşamadığının farkında olmayaca-ğız! Ama günün birinde ummadığı-mız bir şey oldu. Gene böyle bir akşam vaktiydi. Millet tarlasından dönmüş, hayvanlarını sağmış, tam

yemeğe hazırlanırken bir ses yayıl-dı ki ortalığa, aman Allah! Dinlene-cek, dayanılacak gibi değil! Elinden

kaşığını atan, kıyamet kopuyor zaar diye fırladı sokağa! Cami avlusunda biriktik, Deccal'ın görünmesini bek-liyoruz gayrı! Fakat bekle bekle ne

başarının susacağı var, ne Deccal'ın çıkacağı... Bu itin yüzünden o da başını alıp gitti ya, kulakları çınla-sın Kerim ağanın Hüsnü'sü:

— Beklemenin sonu gelmez ağa-lar, dedi. Gelin en iyisi evlerimizde sonucu bekleyelim.

Dağıldık. Gel gör ki bağırmanın du-racağı, bağırmanın susacağı yok! Ge-cenin yarısında cami avlusuna top-landık gene.

— Bu sesi çıkaran hangi namıs-sızsa, kendiliğinden susacağı benze-miyor, dedi Nalbant Şükrü. En iyi-si yerini bulup biz susturalım tere-si!

Ellerimizde fenerler, yayıldık tar-lalara. Başladık sesin geldiği yeri a-ramaya. Orası senin, burası benim

derken tan yeri ağarırken ne göre-lim? Köyün en sessizi diye belledi-ğimiz bu Murat iti sırtını bir kaya-ya vermiş de ünneyip durmuyor mu!

Dedik:
— Ne yapıyon lan?

— Hiç ağalar, diye cevapladı. Tür-kük çığırıyor.

— Len ocağı batası, ne biçim tür-kük bu böyle? Türkük dediğinin bi ma-kamı olur. Bi güzelliği olur. Bi baş-layışı, bitişi olur. Gece boyunca sü-ren türkük nerede görülmüş?

Oğlan pis pis sırtıp:
— Bu türkük daha bi kaç gün bit-mez ağalar, demez mi!

Beynimden vurulmuşa döndüm!
— Peki, seni susturmak için ne

yapmak gerek?

— Çaresiz bitmesini bekleyeceksi-niz.

— Zorlamakla susturamayız, dedi

köylü. Bitmesini bekleyelim baka-lım.

Başladık beklemeye. Bir gün geç-ti, bir hafta geçti, bir ay geçti, Mu-rat'ın türküsü bitecek cinsten değil! Oğlanı susturmanın çaresini düşü-nürken:

— Bu işi tatlılıkla halletmeye baka-lım, dedi komşulardan biri. Tür-küyü kimi zevkten söyler, kimi

dertten... Bizim sessiz Murat'ın del-lenmesinin de bi nedeni olmalı. İ-naatlaşacağımıza sorup öğrenelim, derdine çare bulmaya bakalım.

— Fena fikir değil, dedi diğerleri. Derti bitince, türkük çığırmasının sebebi kalmaz.

Gittik ki, bıraktığımız yerde oğ-lan. Açmış ağzını, yummuş gözünü, sözünü yabana türkük çığırıyor.

— Len oğlum, dedik. Belli ki se-nin bi derdin var kimseye açama-dığın.

— Var ağalar, diyerek başını sal-ladı.

— Peki be akılsız, türkük çığır-ıyom diye ağzını açacağına, derdini açsana çaresini bulalım.

Umutla ellerimize sarıldık oğlan:
— Gönlümü kapırdım ağalar.

— Kime len?

— Hıdır ağanın Nazlı'sına...

— Peki bizden niçin gizledin?

— Elinizden ne gelirdi ki?...

Hıdır ağadan kız almak zordur a-ma, Murat'ın sesinden kurtulmak için elimizden geleni yapacaktık.

— Peki sen kes şu türküyü, biz Hıdır ağayla kız meselesini konuşa-lım.

— Yok, diye dikti burnunu. Darıl-mayın ama, kız gelene dek türküyü kesmem.

Çaresiz dayandık Hıdır ağanın ka-pısına.

— Kimin istediği önemli değil, de-di Hıdır ağa. Başlık parasını veren alır kızı!

— Fiyat?...

— Onbin gayme!

— Aman ağam acı bize, diyerek kapandık Hıdır'ın ayaklarına. Murat dediğimiz, meteliksizin biri. Ömrü boyunca bu parayı bir araya geti-remez!

— Madem meteliksizin teki, hangi yüzle kızı istiyorsunuz? Elin itine kız verilir mi?

— Aman ağam sen kızı ona değil, bize vereceksin, diye sarıldık elleri-ne. Köyün kurtulması, Nazlı'yı ver-mene bağı!

Hemen ardından da başımıza ge-lenleri anlatınca, gözleri yaşardı Hı-dır ağanın:

— Pekâlâ, dedi. İkinin beşyüzü benden gitsin. Getirin yedibin beş yüzü, Nazlı'yı götürün.

Çare var mı? Borç harç istenen parayı derametleyip, aldık kızı. A-ramızda bir düşün, soktuk gerdeğe. Bir hafta kadar geçti geçmedi, Mu-rat'ın sesiyle yer yerinden oynadı gene. Koştuk ki, yine eski yerine

çökmüş, eli kulağında:
«Güneş doğar, saçaklarda buz erir El sözüyle evlenene kaz denir Potur delik, göynek yama nazlı yâr Eş bulmuşsun ekmeğini kim verir?»

diye ünneyip duruyor!

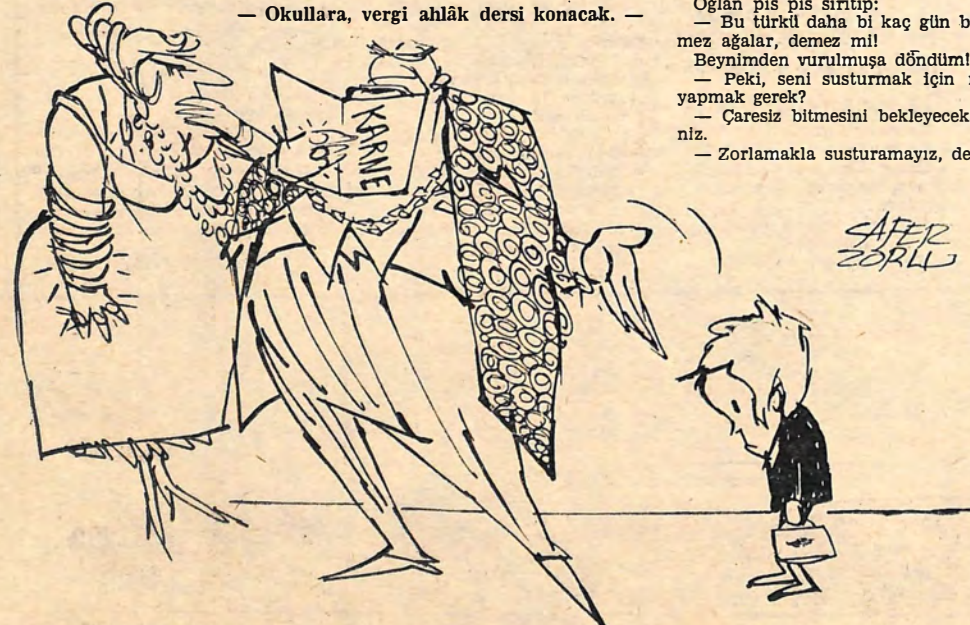
Vardık yanına, dedik:
— Senin gene bir derdin var oğul.

Şaşırdı:
— Siz valla ermişsiniz ağalar, de-di. Dertim olduğunu nereden anladınız?

Len senin dertlendiğin beş köy ö-teden duyulur teres! Dertin çenene vuruyor mu, vurmuyor mu?...

— Eh, malûm oldu da... Söyle derdini hele...

Geçim sıkıntısı içinde bunahıyor-muş. Toplandık aramızda.

Vergi kaçakçısı — Bu çocuk adam olmaz, vergi ahlâk dersinden 10 almış!..

— Murat'a bi de bakkal göstermek gerek, dedik. Midesi boş kaldıkça ünneyecek bu teres!

Köyün bakkalına gösterdik Murat'ı:
— Ne isterse ver, hesabı bize yaz, dedik.

Gayrı işimiz, derdimiz yok, çalışıp çabalayıp Murat'ı besliyoruz. Hani buna rağmen başımız dinlenirse ya... Ne gezer?

Aradan yirmi gün geçti geçmedi, bir gece sabaha karşı korkuyla fırladık yataklarımızdan.

— Zaar gene dertlendi oğlan, dedi nalbant.

Hay derdi batsın! Ülen dertlenmenin de bir vakti zamanı olur a beyinsiz! Gecenin köründe millet tatlı uykusundayken ne diye dertlenir türküyü başlarsın!

— Gidip bi soralım, dedi arkadaşlar.

Sorduk.

— Bu seferki dertten değil ağalar, demesin mi?

— Peki, zorun ne?

— Zevkten çıkırıyom bu kez. Meğer baba olacaktı yakında. Kuşkuyla sorduk:

— Doğuma ne kadar var? Parmaklarıyla hesapladı:

— Tam sekiz ay, beş gün...

— Ne?...

— Sekiz ay beş günü var ağalar, diye tekrarlayınca:

— Yandık! dedi köylü. Sekiz ay bitmez bu türkü!

— Peki ne yapacağız?

— Valla bu oğlandan temelli kurtulmaktan başka çaremiz yok, dedi kahveci. Biraz daha masraf edeceğiz, dönemiyeceği bir yere göndereceğiz itil!

Kahveci haklı. Oğlanın sustuğu yok ki, ya dertleniyor, ya zevkleniyor!

Herkes kudretince bir şeyler verdi, nalbant tanıdıkları vasıtasıyla şehirde bir iş buldu:

— Gel bakalım, dedik Murat'a. Şehirde kazancı çok bir iş bulduk sana. Şu para, yolluğun. Şu para, kiralayacağın evin ücreti. Şu para, ilk maaşı alıncaya kadarki yiyeceğinin karşılığı! Gençsin, Nazlı'yı da, seni de severiz. Git, biraz da şehir yerinde yaşa.

İşte böyle ağa. Bir yıldır kulaklarımız dinlenmişti biraz. Ama bak, sebebi neyse dönüyor gene namıssız!

— Hem türkü çığra çığra, dedi biri.

Bir başkası sordu:

— Zevkten mi, dertten mi ünnüyorsun acaba?

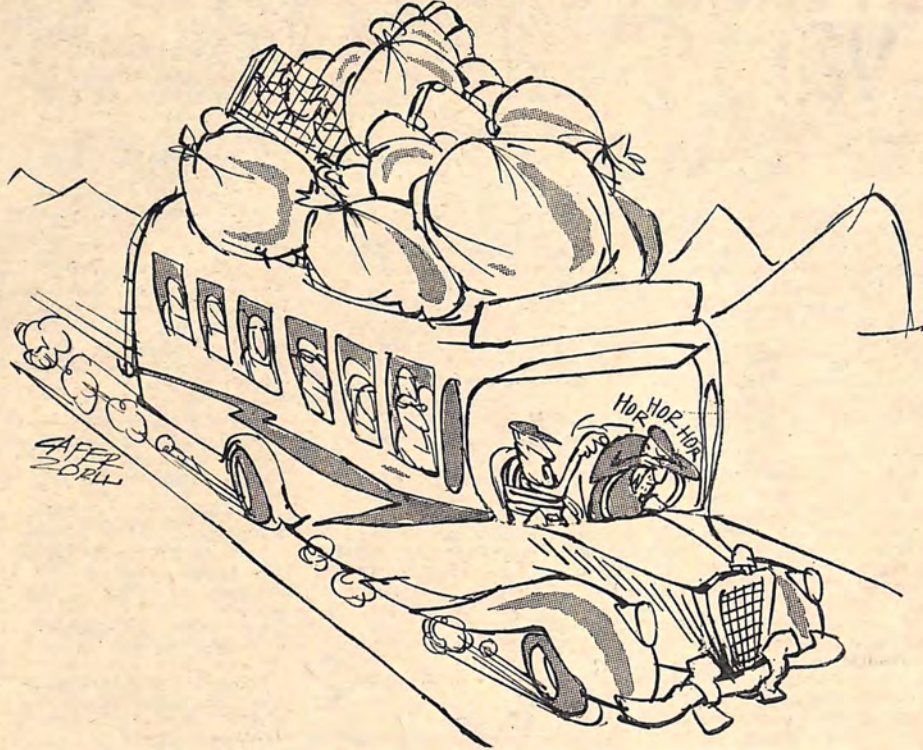
— Bir şeyler yapalım dedi değirmenci.

Silahına davrandı korucu:

— Yemedik, yedirdik. Sıkmadık, sıkıldık. Ocağımıza incir ağacı dikti teres!

Kulakları sağır edencesine gürleyen ses dalga dalga yaklaşıırken, köylü hâlâ kurtulmanın çaresini düşünüyordu.

Vedat SAYGEL

— Kalk bakalım, uyuma sırası bende!..

Turist Kız

Bu yaz da turistler etiller sökün,
Turist Kız'ı gördüm Kordon'da o gün:
Elinde kamera, boynunda dürbün...
Gözgöze gelince şaşırđm bütđn.

Gözleri gözümde kaldı, Turist Kız.
Aklımı başımdan aldı, Turist Kız.

Yaklaştı yanıma, sordu Efes'i;
Güzeldi lisanı, şakraklı sesi;
Hele o gözleri kesti nefesi...
Ne flörtü varmış, ne de kimsesi...

Dolmuşta gönlümü çaldı, Turist Kız.
Beni sevdalara saldı, Turist Kız.

Dilleri hep böyle: «Fan fin fon» mudur,
Giydiği mini şort, deri don mudur,
Göğüsler taş mudur, yok beton mudur,
Dudağı ne tatlı, ah bonbon mudur?

Saçları omzumda kaldı, Turist Kız.
Yanımda uykuya daldı, Turist Kız.

Biz o gün Efes'i gezdik beraber,
Sütunlar hep mermer, heykeller mermer...
Güzelin beline sağ kolum kemer.
«Aşk Evi» içinde bir öpücük ver!

Öpüşün petekte baldı, Turist Kız.
Başıma gelen hoş hâldı, Turist Kız.

Gezerken eski bir tiyatro buldun,
Turist Kız: Ofelya... Ben, Hamlet oldum;
Elinde bir karpuz... Tırad okudum...
Tüm aşkı yaşadım, kalbden vuruldum.

Sahnede yerini buldu, Turist Kız.
Sonunda Jülyet'im oldu, Turist Kız.

Ayrıldı gemiyle akşam üzeri,
Öpücük gönderir güzel elleri,
Bilmiyor kendi de gittiği yeri...
Nemlendi genç kızın mavi gözleri...

Ayrılk çatınca yıld, Turist Kız.
Beni bin yıl mutlu kıldı, Turist Kız.

Mukadder ÖZAKMAN

— Okullar tatile girdi. —

KALANLAR...

GEÇENLER!

Ortada ne var ?

O günü çarşıya et almak için giderken bir baktım, caddenin ortasında bir kalabalık, bir kalabalık, dersiniz sanki şehrin tüm insanı oraya toplanmışlar... Bunca insanın soyundan geldiğine göre, aldı mı beni de bir merak, acaba bunca millet niye toplanmışlar... Yaklaştım kalabalığa:

— Hayrola kardeşim, niye toplanmışlar? dedim.

Sarışın biri:
— Vallahi biz de bilmiyoruz ki, dedi. Zannedersem birini bıçaklamışlar yolun ortasında, cankurtaran arabasının gelmesini bekliyorlar...

Onun yanındaki:
— Hiç kardeşim hiç, dedi, insan değil sanki tavuk, tuttukları gibi boğazlayıyorlar...

Biraz yana döndüm acaba kalabalığın arasına girebilir miyim diye, ama nerde... Sordum ordaki yaşlı bir kadına:

— Hayrola teyzeciğim, n'olmuş? dedim.

— Ah, sorma evlâdım, dedi, hikmetinden sual olmaz işte, dedikleri ne göre, durduğu yerde bir kuyu halkoluvermiş caddenin ortasında, gayya kuyusunuymuş neymiş. İşte bu kuyunun içine şimdi adam salmışlar, bir şeyler öğrenip gelecekmiş.

Yandaki biri:
— Yok be teyze, dedi, trafik kazası olmuş trafik. Taksit, çocuklu bir kadına çarpmış, çarpan şoför çocuğu almış gitmiş, anası burda kalmış, millet ona bakıyor.

Yaşlı kadın:
— Pekiyi evlâdım, anasını da götürmemiş mi hınzır şoför? dedi.
— Götürmemiş, anasını yolun ortasında koyduğuyla gitmiş...

Biraz daha döndüm kalabalığın o yanına, gençten biri:

— Tamam artık, kimse belimizi bükmez, diyordu, buradan çıkacak olan petrol, dediklerine göre, bizim memlekete yettiği gibi, yabancı memleketlere de satacakmış...

— İyi ama kardeşim, dedim, petrol olsa şimdi havaya fişkırmaz mıydı?

Bana ters ters baktı:
— Bu öyle fişkıran petrolden değilmiş, dedi, yeraltı ırmağı gibi bir şeymiş, gürtül gürtül akıyormuş... Yukardan salacaklarmış boruları, çıkaracaklarmış petrolü dışarıya.

Fötrüli biri yaklaştı:
— Ne petrolü? dedi. Yok kardeşim yanlışsınız var, biraz sonra bir politikacı gelip konuşacakmış, onun için toplanmış millet...

— Politikacı mı? dedim, onların

konuşacak yüzleri var mı yahu?

Petrol kuyusu diyen adam:
— Konuşur onlar konuşurlar, dedi...

— İyi amma, burada hoparlör falan yok, dedim.

— Onlar vatana hizmet için boğazlarını yırtıp parçalaya yine konuşurlar.

Kalabalığın yan tarafına geçtim. Orada durmakta olan şerbetçiye:

— Acaba hangi parti konuşacakmış? dedim.

— Ne partisi? dedi.

— Biraz sonra burada konuşma olmayacak mı?

— Yok be kardeşim, kim sana dedi?

— Pekiyi öyleyse bu kalabalık ne?

— Film çekiyorlar kardeşim...

Beni aldı daha fazla bir merak. Bugüne değin film nasıl çekilir görmemişim ki... Başladım kalabalığı yırtmaya... Bir adamı kaktırdım, ikinci adamı iteledim. Üçüncüsü:

— Daha fazla sokulma kardeşim tehlikelidir, dedi.

— Allah Allah, ceryan falan mı var?

— Yok canım, bir kuduz köpeği yakalamışlar da, onu zararsız hale getirmeye çalışıyorlar...

— Yahu bunca adam bir kuduz köpek için mi toplanmışlar?

— Ama bu öyle böyle bir köpek değilmiş ki, nah bir dana kadar.

— Delir olacağım:

— Kardeşim, dedim, kimi film der, kimi gayya kuyusu der, kimi petrol der, kimi politikacı der, neyin nesi bu kalabalık yahu?

— Söyledik ya kardeşim, kuduz köpek...

Şöyle ortaya varıp, kendi gözlemlerimle görmedikten sonra dünyada içim rahat etmeyecek.

— Kardeşim, müsaade eder misiniz biraz geçeyim...

Kır bıyıklının birisi:

— Akrabası mısınız? dedi.

— Neyin?

— Ortadaki delinin...

— Ay, deli mi var orta yerde?

— Deli ya... Zavallı birdenbire çıldırmış, üzerinde nesi var nesi yoksa çıkarmış atmış, millet onu iyilikle giydirmeye çalışıyor...

Şişman biri lâfa karıştı:

— Zavallı kimbilir neden çıldırmıştır? dedi. Acaba işsiz miydi, ailevi bir derdi mi vardı, parasız mıydı? Allah kimseye dert vermesin...

Ulan şu deliyi görmezsem, dünyada rahatlayamayacağım...

— Açılın kardeşim açılın, biraz da biz görelim...

Biri yakaladı omuzumdan:

— Neyi göreceksin? dedi.

— Deliyi, dedim.

— Deli mi?

Ters ters baktı bana:

— Sen olsan, sen de deli olursun, dedi.

— Neden kardeşim?

— Neden olacak, adam taa neredeki yerden getirmiş anasını, o hastaneye götürmüş almamışlar, bu hastaneye götürmüş almamışlar, şimdi adam yatmış kalmış yolun ortasında, yanındaki oğlu da saçını başını yoluyor...

— Pekiyi bütün millet saçını başını yolan adamı mı seyrediyor?

— Ne münasebet, yerde yatan hastayı seyrediyor, vah vah, diyorlar.

— Öyleyse çekilin ben de bir vah vah diyeyim...

Yarmağa çalıştım kalabalığı...

— Çekilin kardeşim, yol verin kardeşim, bir de biz vah vah diye lim...

Yeni yetme bir delikanlı:

— Kime vah vah diyeceksin amca? diye sordu.

— Yerde yatana, dedim...

— Hiç o kerize vah vah denir mi be?

— Aman evlâdım, zavallının babası hastaymış...

— Ulan o morukta baba maba ne arar be... Zıkkımları ispirotu, sonra uzanır böyle yolların ortasına. Böylesine vah vah değil, sürün ke-
rata demek gerekir... Şöyle biraz yol bulup geçsem, bi tekme yapıp-
racam...

— Ha, demek yerde bir ispirotcu yatıyor?

— Ne sandın ya...

Eh, çoğu gitti, azı kaldı, ispirotcu mispirotcu, bunca milletin baktığına göre ilginç bir yanı olsa gerek, tekrar milleti kolundan tutup
çekiştirmeye başladım:

— Beyler bir dakika geçebilir miyim?

Beyaz ceketli biri:

— Yahu millette de amma altın görme merakı varmış haaa, dedi...

— Ne altını? dedim şaşkın şaşkın.

— Basbayağı altın... Bizanslılardan kalmaymış...

— Altın mı çıkarıyorlar?...

— Ne sandın ya, yoksa bu kadar millet ne diye buraya toplansın? İkinci bir küp çıkarmışlar, küp kırılmış altınlar etrafa saçılmış, şimdi ikinci küpü çıkarıyorlar...

— Desenize define!...

— Define ya...

Bir başka iştah geldi bana:

— Beyler bir dakika, biraz da biz görelim şu defineyi!...

İki üç kişinin daha önüne geçtikten sonra, eli sepetli birine:

— Çıktı mı ikinci küp? diye sordum.

— Ne küpü? dedi.

— Ne küpü olacak, altın küpü...

— Ne altın küpü mü? Ya bana bir genç kız, bilmem ne mayolarını tanıtmak için yolun ortasında strip-tiz yapıyor dedilerdi...

— Yaa, öyle mi?

— Öyle ya... Kızda bir bacak varmış, sütun gibi... Boyuna giyiniyor soyunuyormuş, yâni ya devamlı striptizmiş...

— Pekiyi kardeşim iyi amma, onca trafiğin durduğu, yolun kapandığı, bir mayonun reklâmı için bele diye izin verir mi böyle şeye?

— Niye vermesin kardeşim, senin belediye dedğin kasası tamtakır bişey. Onun için verir. Almıştır bi saatliğine yirmi bin lira, haydi yol sizin demistir, olmaz mı yâni?...

— Demek striptiz ha?...

— Öyle amma, biz de daha bişey göremedik ki... Belki onbeş dakikadır hoplayıp zıplayorum bir şeyler görebilir miyim diye, hiç boşuna...

Eh, böyle bir şey, böyle bir striptiz kaçırılmazdı, hele hele bedava olunca... Daldım yine kafamı eğip milletin arasına:

— Kardeşim müsaade edin biraz da biz seyredelim şu striptizi?

Tos vura vura, ancak iki adamı zor geçebildim. Önümdeki sakallıya:

— Beyefendi, azıcık şöyle durun da biz de seyredelim şu striptizi, dedim.

Hışım la döndü bana:

— Ne striptizi? dedi.

— Bir genç kız soyunup soyunup giyinmiyor mu orta yerde? dedim.

— Allahım sen günah yazma... Efendi efendi kendine gel efendi, orta yerde duran bir mevtadır... Sağlığında vasiyet eylemiş, bu yolun açılmasında çok emeklerim geçti, ben ölümden sonra cenazemi birazcık bu yolun üstünde bekletin demiş...

— Haaaa, dedim.

— Haaa, ya...

Tekrar tos vurmaya başladım:

— Kardeşim müsaade edin, tabutun ucundan biz de yakalayalım, biz de sevabına nail olalım.

Biri kahkahayı koyuverdi:

— Ne tabutu? dedi.

— Ortada cenaze yok mu? dedim.

Tekrar güldü...

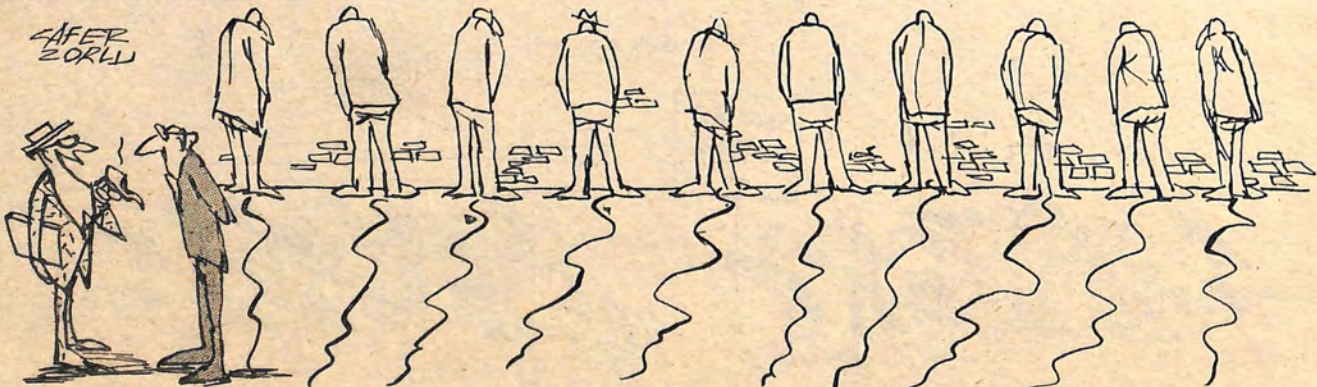
— Ne cenazesi yahu? dedi. Dipdiri adam. Hem de senin bildiğin dirilerden değil, iki bacağı havada, tek elyle yürüyor...

— Ha cambaz?

— Cambaz ya...

Artık ne olursa olsun en ortaya dek sokulacağım. Onun için iyice tosları hızlandırdım... Önüme gele-
ne yapıtıyorum tosu... En sonunda ortaya geldim. Bir de ne göreyim, adamın biri eline beyaz boya almış, asfalt yolun ortasına şerit çiziyor... Hani şu kesik kesik çizgi-
lerden...

İstanbul'un kanalizasyon derdini halletmek için İngiltere'den uzman getirtilecek. — Gazeteler —

— Siz kanalizasyon derdini halletmişsiniz!..

Her hafta bir olay

Semih Balcıoğlu

AHMET, DOĞU İLLERİMİZİN ÜCRÂ BİR KÖYÜNDENDİR.

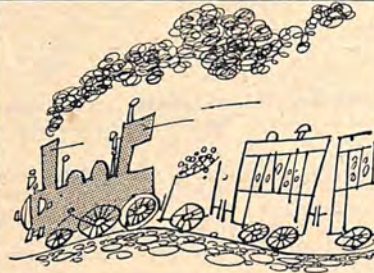

KÜÇÜKLÜĞÜNDEN BU YANA ONUN DA EN FAZLA DUYDUĞU CÜMLE "İSTANBUL'UN TAŞI TOPRAĞI ALTINDIR." OLDU.

AHMET, BU TAŞ VE TOPRAĞIN BİR KAÇ AVUCUNU HEYBESİNE DOLDURABİLMEK İÇİN, VARINI YOĞUNU SATIP, ALTI AY DA GİRTLAĞINDAN KESEREK İSTANBUL'UN YOLUNU TUTTU.

GÜLE GÜLE AHMET.. YOLUN AÇIK OLSUN .. GİDER GİT. MEZ BİZE TEZ HABER İLET ...

AHMET YORUCU BİR YOLCULUKTAN SONRA, DÜŞÜNDE İSTANBUL'UN TAŞINI TOPRAĞINI GÖRE GÖRE HAY-DARPAŞA'YA VARDI.

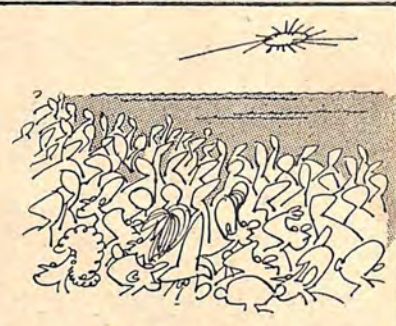
O GECE YORGUNLUĞUNU ATAN AHMET, YANINA BÜTÜN HEYBELERİNİ ALARAK KENDİNİ YOLLARA VURDU.

YAYA KALDIRIMINDA DOLAŞTI, KALDIRIMI GÖREMEDİ.

CADDELERE BAKTI, TAŞ GÖREMEDİ.

PLAJA GİTTİ, KUMUNU GÖREMEDİ.

YAN SOKAKLARA GİTTİ, PİSLİKTE KALDIRIM TAŞINI GÖREMEDİ.

HİŞİMLİ BİR İSTİDACI BULAN AHMEDİMİZ KÖYE ŞU MEK-TUBU ACELE YAZDIRTTI.

YAZ AĞAM... İSTANBULLULAR ÇOK AKILLANMIŞ ARTIK. TAŞININ, TOPRAĞININ, KUMUNUN ÜSTÜNE HEPBERABER BAŞIP, ALTINLARI YABANCILARA GÖSTERMİYORLAR.

— Valla niyetim balık tutmak abla... Bu manzarayı görünce balıklar karaya vurmaz mı?..

PAZARTESİ :

Ne biçim şanstır bu!

Düne kadar seksen kuruşa satılan 530 gramlık ekmeğe, bir gecenin içinde bir lira oldu!

Tam, fiyatlardaki ölçsüz yükselmenin sona ermesini dilerken, daha rahat bir yaşam beklerken ekmeğe konan yirmi kuruşluk zamlar, avakı çıkıp avlanan bektaşi babasına döndü!

O garibin de bizden kalır tarafı yokmuş ki iş aramış, bulamamış. Borç aramış, bulamamış. Açlık ca-

nına tak edince doğanını alıp, çıkmış kırlara. Bakmış, karşıda bir türbe. Koşmuş yanına, ellerini açıp: — Ey mübarek, büyücek bir av ihsan eyle de sayende sebeplenelim, diye başlamış duaya.

Fıkra bu ya, daha duası bitmeden kocaman bir kuşun kanat çıparak başının üstünde dönüp durduğunu görmesin mi! Avı haklasın diye umutla salıvermiş doğanını. İki dakika sonra pat diye bir şey düşmüş ayaklarının dibine. Sevinçle eğilmiş ki, düşen av değil, doğan! Ruhunu çoktan teslim etmiş, yatıyor

öylece. Biraz şaşkın, biraz öfkeli, az önce dua ettiği yatıra:

— Yâ mübarek, diye çıkışmış bektaşi. Kerametinde diyecek yok ama, lâfı tersinden anlıyorsun!

Hani fiyatlarda indirim istedikçe bindirim gören bizler de, bektaşının duayı ters anlayan yatıra söylediklerini, ekmeğe zam yapanlara mı söylesek acaba?

SALI :

Belliydi

38 bin liralık borç yüzünden 11 milyon lira bütçeli Devlet Operasının telefonları kesilirken; ev sahibinin tahliye isteğine uyan Konservatuar Türk Müziği Bölümü de sokakta kalmış!

Telefondu, tahliye bahane bunlar. Devlet Operasıyla, Türk Müziğinin başına gelenler, sanattaki dalgalanmalar yüzünden oldu.

Şehirler, operaya rest çeken şarkılı kantolu bulvar tiyatrolarıyla dolu...

Batı müziği enstrümanlarıyla çalışıp söylenen «Aranjman»ın tahta çıkmasıyla Türk Müziği maalesef kendini kapıda buldu!

ÇARŞAMBA :

Biz neyiz?

Alibey ve Ömerli Barajında incelemeler yapan Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Topaloğlu, «Susuz medeniyet olmaz» diyerek başladığı konuşmasını şu açıklamayla tamamlamış: «Bir insanın günde ikiyüz litre suya ihtiyacı vardır.»

O halde biz neyiz kuzum? Medeniyiz desek, cevabını sayın Topaloğlu çoktan vermiş: «Susuz medeniyet olmaz!»

İnsanız desek soracaklar: «Günde ikiyüz litre suya ihtiyaç duyuyormusun?»

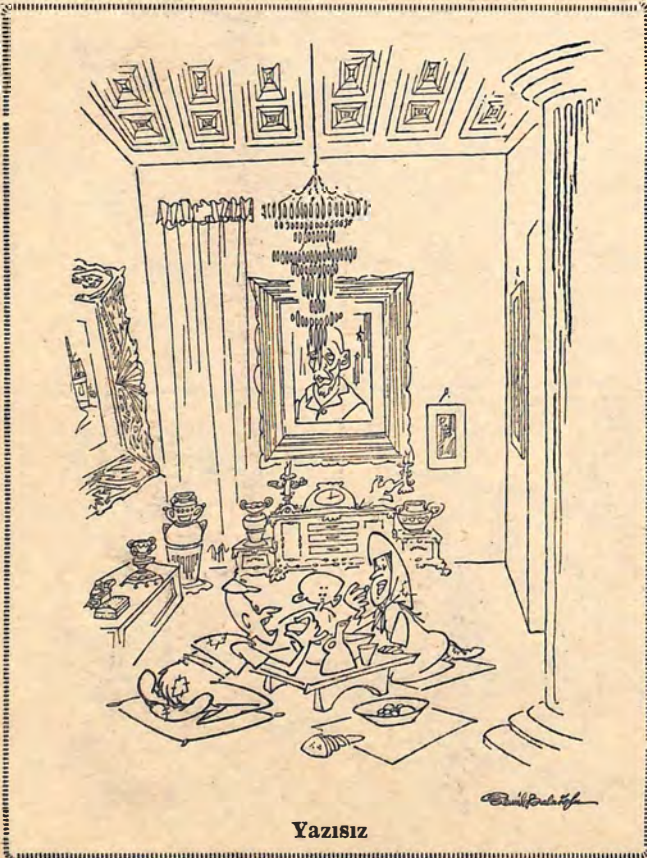
Hayır dersen, «Peki sen ne biçim insansın?» diye adamı gırgıra alırdı eğer.

Hani su bulmaktan, litre sayısından geçtik, ne olduğumuzu tarif edebilsen ona da şükür. Çeşmemiz, barajımız, boru hatlarımız var ya, medeniyetimizle insanlığımız diğer hemcinslerimizden ikiyüz litre eksik galiba.

PERŞEMBE :

Ne kadar ağırsaa...

Çalışmak üzere gittiği Almanya'da iş adamı olan bir vatandaşımız, işi

Yazısız

— Boşuna ısrar etme... «Balık baştan kokar»

— Merak etme hanım teyze, kızın bize emanet... Elimizi üzerinden hiç eksik etmeyiz!..

götürmek için Türkiye'ye gelmiş. Şimdiye dek örneklerini çok gördüğümüz bir olay. Sözü edilen kişi yurt dışında ne ilk zengin olan, ne yurda işçi almaya gelen ilk vatan-daşımız.

Üç beş ayda bir kendileriyle ilgili haberleri okuruz, gazete sayfalarında resimlerini seyrediyoruz.

Ne var ki kazandıkları parayı yurda getirmekle dururken, işi götürmelerine bir türlü akıl erdiremeyiz!

CUMA :

Bir tavsiye

«Ekonomimizi, değeri durmadan değişen bir para birimine bağlayamayız» diyen Fransa Cumhurbaşkanı sayın Pompidou, doları, ayarsız bir saate benzetmiş.

Sayın Başkan ülke ekonomisini ille sağlam bir şeye bağlamak istiyor demek.

O halde bize buyursunlar, ırınıla rınızla ortaklık kursunlar.

Liraya da bağlanmasınlar, düşer mi düşer. Paradır nihayet. Bizde değeri hiç düşmeyen ekmektir, ekmek!

CUMARTESİ :

Bey oğulları

Günümüzde bütün düşünen beyinler millî huzuru sağlamanın yollarını ararken, memleket zararına olan her türlü yasa dışı davranışlara son vermeye bakarken; Amerika'da yapılan incelemelerden, ekzoslardan çıkan zehirli gazlarla erkeklerin seks gücünün azaldığı iddiasının kesinlikle anlaşıldığını diline dolayan «İstanbul Şehirli Derneği» Genel Başkanı düzenlediği basın toplantısında, «Eğer gerçekten bu gazlar seks gücünü etkiliyorsa İstiklâl Caddesinde dolaşan erkekleri korumak için, Beyoğlu trafiğe kapatılmalıdır» diyerek, fikrinin ilgililere duyurulmasını istemiş.

Derneğin ismine bakın, isteğine bakın!

Adı: İstanbul Şehirli Derneği.

İstiklâl Caddesinde tur atan erkeklerin seks gücünün korunması dileği!

Şehrin diğer semtlerinde böyle bir tehlike yok demek.

İstiklâl Caddesinde volta atacağına, iki adım daha yürüyüp Kasım-paşa'ya insan ayakların mı aşınır mübarek!

PAZAR :

Ona ne oluyor?

Haziranın ilk yarısında bir sabah yataklarından kalkarak, çarpıcı haberlerle şaşkına döndüler:

İETT. bilet ücretlerine yüzde 66 ilâ 180 zam yapıldı ve Etna yanardığı bir kez daha patlamıştı!

«İtalya nerdeee, Türkiye nerde?» diyeceksiniz ama, karşınızdaki dağ da olsa gene dayanmıyor bir yerde.

Uzaktan uzağa derdimize ortak oluyor sanki.

Bakanlık PTT. ücretlerine zam

yaptı, Etna patladı.

Radyo ve televizyon ruhsatlarına zam yaptı, Etna patladı.

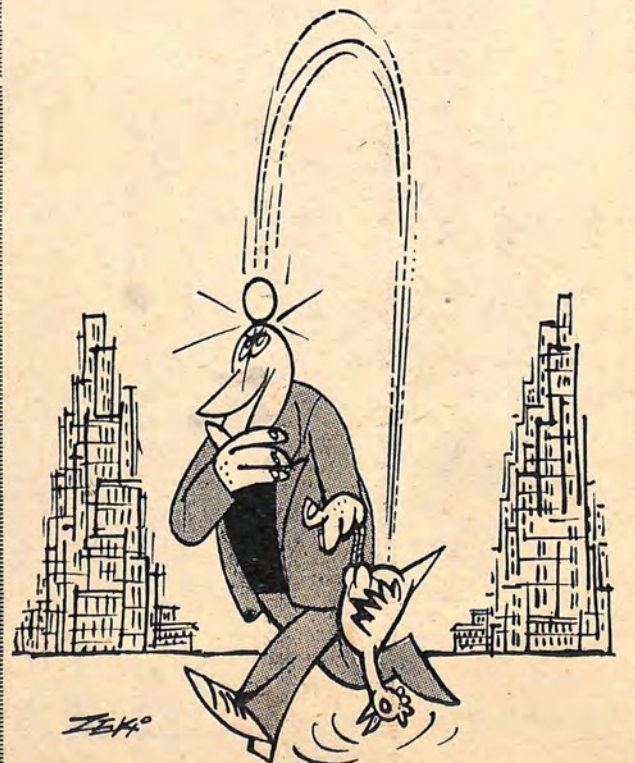
Belediye ekmeğe zam yaptı, Etna patladı.

İETT. otobüs ve trolleybüs ücretlerine zam yaptı, gene Etna patladı!

Şimdi dolmuş ve minibüs zamları var sırada.

Ve sanırım zamların gerçekleştiği gün bir kez daha patlayacak Etna.

Hani belki ona fırsat vermeyeceğiz ama, zamlı ücret ödemekten patlamaya vakit bulamıyoruz ki, fedakâr Etna dinlensin biraz.

Yazısız

erler, onun için en sondan alacağım!..

SİZİN İÇİN

KALKINMAK İÇİN

Hayat Bilgisi dersinde, «Köyümüz» ünitesini işli-yorduk. Kalkınma üzerin-de durarak, önce kelime-nin anlamını kavratmış, sonra çocuklara sordum:

— Köyümüzü kalkındır-mak için ne yapmalıyız?

Ortalardan biri cevap verdi:

— Herkesi ormancı yap-malıyız öğretmenim!

Ali ŞAHİN

Gökçeöz İlkokulu Öğ.
Tosya/KASTAMONU

HELVACI

Olay, 35 yıl önce geçer.

Kınalıada İlkokulu öğrencilerini, öğretmenleri İs-tanbul'a götürür. Eminönü'nden geçerlerken, çocuk-lardan biri öğretmenin yanına koşup:

— Efendim, der, bakın keten helvacı kuleye çık-mış helva satıyor!

O sıralarda Kınalıada'da cami ve tabii mina-re yoktu. Öğrenci de İstanbul'a ilk defa gidiyordu. Minare, ezan, müezzin bilmiyordu ama, Kınalıada'da elini kulağına koyarak makamlı maniler söyleyen keten helvacıyı biliyordu.

Ve bu yüzden ezan okuyan müezzinin, helva sat-cısı sanmıştı!

Süleyman Nuri ÖZ
Sakızlı Sokak No: 12
Kınalıada/İSTANBUL

Yazısız

HECE

Er Eğitim Okulunda, o-kuma yazma bilmeyenlere alfabe öğretiliyordu. Tah-taya yazdıklarının yanına, kolay anlaşılması için re-simlerini de yapan öğre-tmen subay, kelimeleri ce-celere ayırarak okutmaya uğraşıyordu:

— A-ğaç...
— Si-ra...
— Do-lap...

Sonra kaldırdığı bir eti karatahtaya dikip, «Kap-lumbağa» yazarak:

— Oku bakalım, dedi.
Er okuyamadı. Bu kez bir de kaplumbağa resmi çizdi subay:

— Ne imiş?
O zaman er, sanki tah-tadaki yazıyı okuyormuş gibi parmağını resmin üs-tünde gezdirerek hecele-meye başladı:

— Tos-ba-ğa!...

Celâl EMİROĞLU

4 Eylül Mahallesi 69. Sk.
No: 7 SİVAS

MUZ

Uzun zamandan beri Almanya'da bulunuyorum. Oturduğum mahalleye yakın büyük bir bakkaliye vardır. Her zaman alış veriş ettiğim için sebze ve meyve satış kısmında çalışan Gerda isimli bayan tezgâhtar beni tanır.

Gerda bir gün telaşla yolumu kesti, «Lütfen çalıştığım servise kadar gelip, içerde bulunan iki Türk'le konuşur musunuz?» dedi. «Birisini parmağıyla muzı işa-ret etti, ne kadar istediğini sorunca sinirlendi. Durmadan bağırıp çağırıyor.»

Gittim ki, adamın siniri hâlâ yatışmamıştı. Olay şu imiş meğer:

Dükkanaya gelen iki Türk'ten biri, «Elma» istemiş. Gerda, elmanın Türkçesini bildiğinden vermiş müşteriye. Bu kez arkadaşı muzı işaret edince, tezgâhtar kız ne kadar istediğini öğrenmek için kendi ana diliyle sormuş: «Banane vifil bitte?» Bizimki «Banane» yi duyunca çileden çıkmış! «Onun istediği elmayı verdin de, sı-ra bizim muza gelince neden karışmazsın?» diye vermiş veristirmiş! İşin garip ta-rafına bakın ki, «Muz» un Almandadaki karşılığı «Mecbur» dur. O, «Muz» diye ba-ğırıyor, Alman hanım bizimkinin kendini neye mecbur ettiğini anlamaya çalışı-yor. Araya girmemle işler düzeldi. Alman hanıma «Banane» sözcüğünün Türkçe-deki anlamının «Neme lazım, beni ilgilendirmez» olduğunu; Almandadaki «Mec-bur tutulmanın» Türkçede «Muz» demek olduğunu anlatınca, kızcağız bir yandan öfkeli müşterisinin muzunu tartarken, bir yandan gülmekten yerlere seriliyordu.

Hüseyin Gazi KIRAZ

7301 Kemnat Wilhelm Str. 32 ALMANYA

DESENE Çİ TELABAYIMI!

Bir yaz gecesi, yorucu bir otobüs yolculuğundan sonra Erzurum'a vardık. Geceyi geçirmek için bir otelin kapısını ittim. Gi-riş kapısının hemen arka-sında yazıhanemsi bir böl-me vardı. İçerde kimseyi göremeyince, hafifçe kapı-yı tıklattım. Ve indi mer-divenden aşağıya otel kâ-tibi arkadaşım. Akşamcıy-dı besbelli. Sarap kokusu beni bile rahatsız ediyor-du.

Bizimki uslu uslu masa-ya oturdu, önündeki def-teri açarak bana sordu:

«— İsminiz?»
«— Abdullah Erkal.»
«— Memleçet?»
«— Erzincan.»
«— Ne iş yaparsınız?»
«— Öğrenciyim.»

Yazdı, kâtip efendi söy-lediklerimi. Yazdı ya, ben de göz altından dikkat e-di-yordum yazdıklarına. Son haneye ne yazsa be-ğenirsiniz? Eğri büğrü harflerle: «Ayrancı»

«— Kardeşim, ben ay-rancı değil, öğrenciyim. Yâni talebe.» dedim.

Erzurumlu hemşehrîm yüzüme bakmadan:

«— Peçi dadaş, Türkçe konuşsana. Cözen gurban, bi saatır niye demirsen çi, telabayım.»

Abdullah ERKAL
P. Er. As Dinlenme Kampı
Akçay/EDREMIT

ZEYTİN YEMİŞ

Üç beş arkadaş otur-muş, fıkra anlatıyorduk. Arkadaşlardan Murat Boy-nukah'nın bir fıkra anlattı:

«— Bir adam varmış. Zeytine bayılmış. Zeytin yemiş bayılmış.»

Bir müddet sonra eve ağabeyim geldi. Korkütük sarhoştı. Salona girdi. Bir kaç adım attı, yere düştü, sızdı.

Bu sırada yeğenim Alp:

«— Aaa, babam zeytin yemiş, bayıldı. Demez mi!

Vural EROĞLU
Lise Cad. Üstünel Ap 43/1
SAMSUN

NUMARAN KAÇ?

Senelerce önce, lisele bir fizik dersindeyiz. Öğ-retmenimiz bir arkadaşı-mızı sözlü'ye kaldırdı. Mü-zakere bitip oturacağı sı-rada, not vermek için öğ-retmen defterini çıkardı ve arkadaşına sordu:

— Yetmiş sekiz, kaç se-nin nümron?

Ve bütün sınıf kâhkah-a-yı bastık.

Ali ŞAHİN

Gökçeöz İlkokulu Öğ.
Tosya/KASTAMONU

SU PARASI

Orhan'ın ninesi, bayan öğretmene dert yapıyor-du:

— Öğretmenim, benim Orhan suparasını yitir-miş, ne yapacak şimdi fakir?

— Üzülmeyin teyze, diye teselli etti öğretmen. Su parasına hiç lüzum yok.

Fakat nine dayattı:

— A be öğretmenim hiç olur mu? Suparasız na-sıl okur kızancık?

«Suparası gerekiydi, gereksizdi» tartışması da-kikalarca sürdükten sonra anlaşıldı ki nine Rumeli-lydi ve orada «Alfabe» ye, «Supara» denirdi.

Süleyman Nuri ÖZ
Sakızlı Sokak No: 12
Kınalıada/İSTANBUL

— Okullar tatil oldu. —

— Okullar açılana kadar bir çanta sahibi olduk çok şükür!..

RASATHANE

Bir gün bir arkadaşla Trodos dağına gezmeye gitmiştik. Mevsim kış ol-duğu için her taraf ben-beyaz karla kaplı idi.

Trodos dağı'nın en yük-sek tepesinde fırın şeklin-de beyaz bir yapı vardı. Arkadaşım merak edip ba-na sordu:

— Yahu Raşit, tepenin ucundaki o yuvarlak şey ne?..

Ben de:
— Rasathane, diye ce-vap verdim.

Arkadaşım yitilmi bu-ruşturarak:

— Yahu, dedi, o kadar yer varken bula bula Ka-saphane için burasını mı buldular?

Raşit ÖZİŞİK
Aytoto — Lârnaka
KIBRIS

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Çamlıca gibi yazı

AZICIK olsun ciddiyet, vaha. met, keramet falan kokan yazıları kimse istemiyor şu sıra.

Bir dost:
— Peki, dedim, ne üstüne yazalım?

— Havadan sudan söz aç, dedi. Havadan sudan... Pekala.

Havayı kirliletmemeye hepimiz dikkat etmeliyiz. Zira kirli havadan kimseye hayır gelmez. Kirli havada yapılabilecek hiçbir iyi iş yoktur. Tersine, aksırık tüksürükten kansere kadar birçok beraberat sonucu olabilir kirli havanın...

Suya gelince... İyidir su. İçmeye, temizlenmeye, bazan da eğlenmeye yarar. Göllerin, denizlerin üstünde püf püf yelkenle dolaşmanın, motörle hızlanmanın, su kayağı ile uçar gibi gitmenin tadına doyum olmaz.

Tabii, batmamak şartıyla... Batmak suya gömülmezdir. Ama her suya gömülme batmak değildir. Niyetle, hesaplama, gerekli araçlarla suya gömülme dalmak denilir. Batmak ise niyetlenmeden, hesaplama, hazır. lanmadan, sapsız balta gibi gömülmezdir sulara.

Dünyada sapsız balta kadar anlamsız, yararsız, enayi bir nesne olamaz. Kendini istediği kadar parlak ve keskin görsün sapsız balta hiçbir sonuç alamaz dünyada. Suya da düştü mü hızla batır.

İnsanlar dalabilirler de, batabilirler de. Ne olursa olsun, suya saygılı davranmaları, hiçbir zaman denizle oynamaya kalkmamaları, yalnız başlarına dalmaya özenmemeleri ve her zaman —su altında bile— arkadaşlarıyla anlaşmaya çalışmaları gerekir.

Gelgelelim bu sonuncusu hiç kolay değil. Zaten insanların her hangi bir zaman ve her hangi bir yerde anlaşmaları güç ya, su altında bu güçlük bütünü artırmış. Denizaltı araştırmaları yapan okyanus bilimcilerine göre dalgıç adamların en büyük problemlerinden biri su altında birbirlerine laf anlatamamamış.

(Sanki biz yeryüzünde kimseye laf anlatabiliyormuşuz gibi!)

Geçenlerde San Diego limanının açıklarında bir kaza oldu. Yeni bir cihazı dipte denemek için dalan iki balıkadamlardan biri boğuldu. Sağ kalanın anlattığına göre facianın sebebi birbirlerinin işaretlerini anlayamamalarıymış. Kendisi «şu tarafa» diye işaret ettikçe arkadaşını bunu «aşağıya» anlayıp cihazı daha da batırıyormuş.

Bu kaza dolayısıyla uzmanların belirttiklerine göre ortada bir kısır döngü (eski deyimle fâsid daire) varmış: Batıkça organizma üstündeki baskılar artıyor, beyin anlama gücü azalıyor. Yani o kaza sırasında iki arkadaş anlaşamadıkça batmışlar, batıkça anlaşmaları güçleşmiş.

Hemen Tanrı hepimizi kısır döngülerden korusun.

Refik ERDURAN

Yazısız

DONDURMA – KAYMAK ...

Yaz sıcaklığında esen,
Bir serin yel,
Bir tatlı şarkı gibi;
Köşedeki dondurmacının sesi:
«Dondurma, kaymaaaak...»

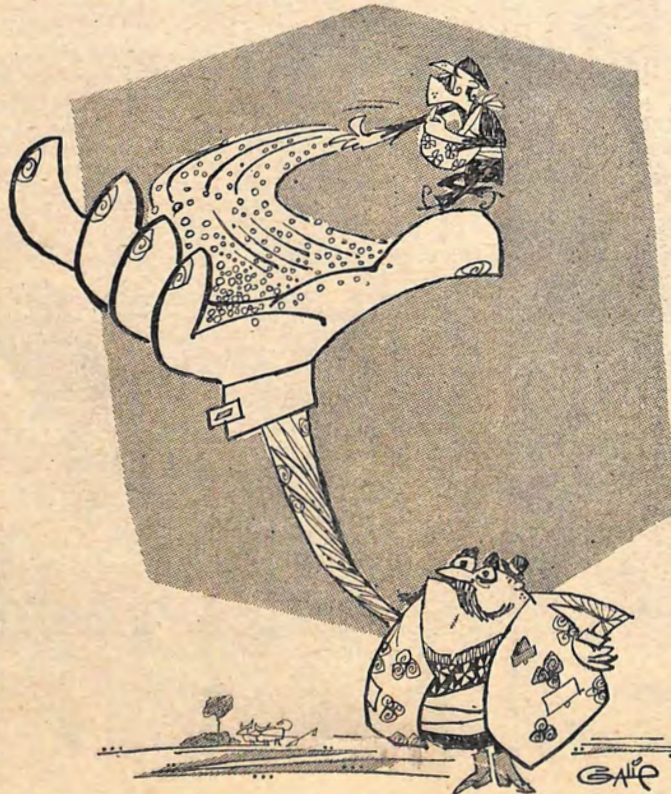
Dondurmacıda, ayak üstü,
Dondurma almış, yalıyor biri.

Karşı kaldırımdan geçen
Ve sırtındaki balyayı güneşe siper eden
Bir hamal eskisi,
Dondurma yiyene bakarak
Aklından neler geçiriyor;
«Dondurma kaymaaaak...» şarkısını
İslıkla tekrarlayarak?...

Hey, dondurma kaymak!...
Kimi yemek ister seni, bu sıcakta,
Kimi yalamak.
Ya o hamal eskisi?
Umurunda mı sıcak,
Biliyorum, o şimdi,
— Seni yiyene bakarak —
Bir külâh dondurma olmak ister.

İster ya,
Tutan parmaklara bak,
Ermen dudaklara bak,
Minî giysiler içinde incecik, bembeyaz...
Kaymak gibi,
«Dondurma kaymaaaak...»

Fikret YILMAZ

Yazısız

Yuvarlak düzende sivri düşünceler

* Günlerdir vicdan azabı çekiyorum. İşlediğim suçun ağırlığıyla kıvranıyorum. Ne oldu biliyor musunuz? Ceplerimden birinde tam dört tane jeton buldum.

Aldı beni bir düşünce... Benim bunları zamandan önce kullanmam, ya da ilgililere götürüp teslim etmem gerekmez miydi?... Şimdi adama spekülâtör bile derler. Öyle ya, sen jetonların bir liraya çıkacağını önceden öğren, elli kuruştan dört tane jetonu alıp sakla, zam gelince de yüzde yüz kâra geç.

Bre aman, ben ne halt ettim!... Deli gibi sağa sola koşuşmaya başladım. Önlime gelene derat anlatmaya çalışıyorum.

Bir arkadaş, «Hadi canım!» deyip sağlığıma güldü. «Bu işin erbabı on bin jetona kadarını ping-pong falan gibi spordan sayıyor. Sen ne diyorsun allasen?»

Yine de rahatlatmadı bu sözler beni. Küçüklüğümde beri aynı ögütü yettim çünkü:

«Hırsızlığın irisi ufağı yoktur. Toplu iğne çalmak da birdir, Galata Köprüsünü yürütmek de...»

Aman bana bir şeyler söyleyin. Enselli göbekli karaborsacılar, değer kazanacak araziye ucuz kapatan açıkgozler, zam zenginleri falan gibi kişilerle aynı safta olmadığuma inandırmaya çalışın beni.

Bir şeyler söyleyin.

Sulhi DÖLEK

Yürütmecilik Avrupalı çizerleri de sarmıştır, nice-leri benim çizgilerime kendi imzasını atmıştır.

RAHMI ÇİZER

HAYATI

Asıl adı Bedri Bafralı'dır... Fakat Bâbü'lî'ye karikatür yapmaya geldiğinde adının ilgi çekmeyeceğini anlayarak, bir de memleketinde ziyan ettiği bir kızın ağabeylerinin kendisini İstanbul'da bulup harcamalarından korkarak kendini Rahmi Çizer olarak tanıtmıştır...

Çok büyük kabiliyet olduğu için derhal birinci sınıf karikatüristler sınıfına giren Rahmi, ilk günler Fatih'te bir pansiyonda küt kanaat yaşamış, fakat zamanla İstanbul'un havasına uyarak kendine bir muhit edinmiş bu arada çaktırmadan da evlenmiştir... Fakat zamanla, şöhreti arttıkça hovardalık damarları kabaran Rahmi, bilhassa çizdiği kadın karikatürleriyle dikkati çekmiş, resmini çizdiği bir kıza kendini kaptırarak karyı boşama dümenine düşmüş, lakin karısı Rahmi'nin elindeki avucundakini aldığı halde ondan on sene boşanmayarak Rahmi'yi kahr ismiyle kahretmiştir...

Rahmi yükseldikçe yükselmiş, bu arada sakal da bırakarak daha çok karikatürist ve sanatçıya benzemeye başlamıştır...

Kokteyllerde, cemiyet hayatında türlü pozisyonlar yakalayan Rahmi, bilhassa aile

bağları, kadın erkek ilişkileri ve ugunsuz vaziyetler üzerine meraklı olduğundan bu yolda haklı bir şöhret yapmış, kendi de bir kaç kere basılmıştır...

Aşırı erkeklik damarları kabaran Rahmi'nin başına bu yüzden çok belâ açılmış, bilhassa göze batan kadınlar, isimli artistlerle macera yaşama hevesi yüzünden biçimsiz durumlara düşmekten kurtulamamıştır... Fakat bu arada yaptığı seyahatler yüzünden Rahmi gardrobunu zenginleştirmiş ve toplan-

tlarda Avrupalı laflar etmesini de öğrenmiştir...

Aslında çok iyi kalbli ve arkadaş canlısı olan Rahmi'nin en şıstığı konu gene kadın konusudur... Çünkü çizdikleriyle yaşantısı birbirine uymaz... Bütün Avrupalı görüşlü görünüşüne rağmen alaturkadır... Çalışırken çok ciddi görünürse de kaytarmak için bahane arar... Bilhassa güzellik yarışmalarında jüri olarak bulunmayı çok sever... Bu suretle yarışmayı kazanamayacağına emin olduğu kızları ayarlamaya çalışırken kızlar onu ayarlar...

Gönlü gençtir... Aşk ve kadın Rahmi'nin tek problemidir... Hâlâ bunu çözmeye çalışmaktadır... Sohbeti tatlıdır... Gece hayatını sever gibi görünürse de yatıp uyumaktan çok hoşlanır...

Hasta Beşiktaşlı olan Rahmi, takımının maçlarında fena halde heyecanlanır... Kendi de Bafraspor'da top oynadığını söylerse de palavradır... Rahmi'nin halen lüks bir arabası ve anlaştığı bir karısı vardır... Fakat Rahmi hâlâ yukarda bahsettiğimiz konuları zevkle işlemektedir... Bırakalım yapsın, o da bu işin pîridir... Helâl olsun Rahmi sana...

RAHMI'YE GÖRE KARİKATÜRİST :

Rahmi'ye göre bir karikatürist; fırçasına, kalemine hâkim olan, çizerken önce çizip sonra espriyi bulan sanatçıdır... Espri, karikatüristin beyinde konserve olmalı ve karikatürist lüzumu halinde bir parmak alıp kullanmalıdır... Eşya daima bir dökümandır... (Neymiş?...) Fikirler, bilhassa çizerin aklına eşyanın kalemle ilişkisinden geldiğine göre, karikatür, düşüncenin çizilmesi demek anlamına da gelir... İşte karikatürist her insan gibi olaylara bakmaz... Bakarsa inektir...

Her olaydan bir espri çıkartmak için her espriyi bir olaya bağlamak zorunludur varsa da olmayabilir de... Demek oluyor ki; karikatür, çizgiyle mizah yapmak. tir diyenleri yanılta bir başka yönce oluşum haline gelir demek istediğimizde ger- çekten bu böyle midir kimse bilemez...

Rahmi Çizer'in bu tarifinden de anlaşılacağı üzere karikatür komik çizgi demektir... Fakat eline her kalemi alan karikatür çizemez... Bunu yapanlar kendile- rini karikatürist sananlardır...

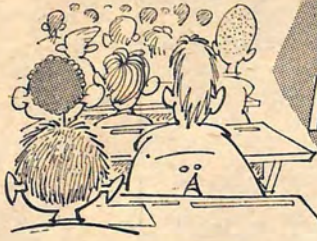
Son günlerde, karikatür bir sanat mıdır tartışmasında çıkan münakaşada Rahmi Çizer diğer karikatürist arkadaşları tarafından başından ve kolundan ağır şekilde yaralanmıştır... Rahmi'nin karikatür yolunda yaralanması da yine sanatı için yaptığı büyük fedakârlığın bir gösteresidir... Rahmi ve arkadaşları bu akşam Yıldız Aile Bahçesinde «HALKA İNEN KARİKATÜR» sanatı adlı bir konferans verecekler, sonra da Kumkapı'ya Nihat'a rakı içmeye gideceklerdir... Bir karika- türistler gecesi sayılan bu gecenin biletleri bütün karikatüristlerden ve Nimet Abla gişesinden temin edilir...

BÜYÜK KARİKATÜR GECESİ

Merhum Nasrettin Hoca'nın mânevî ruhlarının himayelerinde... Memleketimizin bütün güzide karikatüristleri... Halkla karışıkla çecekler... Ayrıca Konya kaşık ekibi... Beykoz Kalkan ekibi... Bal Arıları — Semra Güneş — Orta oyunu — Karaman'ın koyunu — Şimdiye kadar büyük çizelgeçlerden görüntüler... Resepsiyonu Ferruh Boğan getirecektir... Altan Belkulak'tan komik sesler ve çizgiler, sesli karika-

tür... Bilen okuyucu müsabakası... Tebeşirle beş dakikada karikatür... Sen de çiz, sen de kazan müsabakası... Müsabakadan sonra karikatüristlerle bahçe sahibi arasında büyük kavga... Her karikatüriste fırça, uç ve çini mürekkebi temin edilmiştir... Malzemeler Özen Kırtasiye... Bu müstesna geceyi kaçırmayınız... Rahmi Çizer'den de son olarak nefis kadın karikatürleri... Hediyesi yalnız beşyüz liradır...

Suavi Süalp

BAKAN ARKADAŞLARIM

Yazan :

Branislav NUŞİÇ

BRANISLAV NUŞİÇ

1864 yılında doğan Nuşiç, dünya mizah edebiyatının kralları arasında sayılmakta ve «Komedi Şiirbazı» olarak isimlendirilmektedir. Yaratıcı gücü, samimiyeti ile ölümünün üstünden yıllar geçmiş olmasına rağmen zevkle okunmaktadır. Yugoslav yazarın, «Bakanın Karısı», «Doktor» ve «Mister Dolar» isimli eserleri, dünyaca tanınır.

ÖĞRENCİLİK hayatımın tümünü hep son sıralarda geçirdim. Arka sıralar, bir tür olgunlaşma yeridir. İlk yadırgadığım halde zamanla öyle bağlandım, öyle ısındım ki, evimin rahatlığını duymaya başladım son sıralarda.

Yıllardır sırtlarını seyrettiğim sınıf arkadaşlarımdan çoğunun günün birinde bakanlığa kadar yükseleceklerini daha o zamanlardan sezmiş, kendilerine de söylemiştim. Dedğim gibi de oldu.

Arkadan bakarak kişinin ilerisini görmek, öyle sanıldığı kadar güç bir şey de değil hanı. Söz gelimi «R.» isimli arkadaşımın sırtı hayli geniştir. Bu sırtı yıllarca seyrettim ve arkadaşım ileride son derece önemli görevlere atanacağını daha o zamanlardan sezdim. «Bu sırt» diyordum kendi kendime, «Ya vagon itecektir, ya da büyük bir devlet işi yüklenecektir.»

Üstelik Tanrı onu epeyce de eğ-

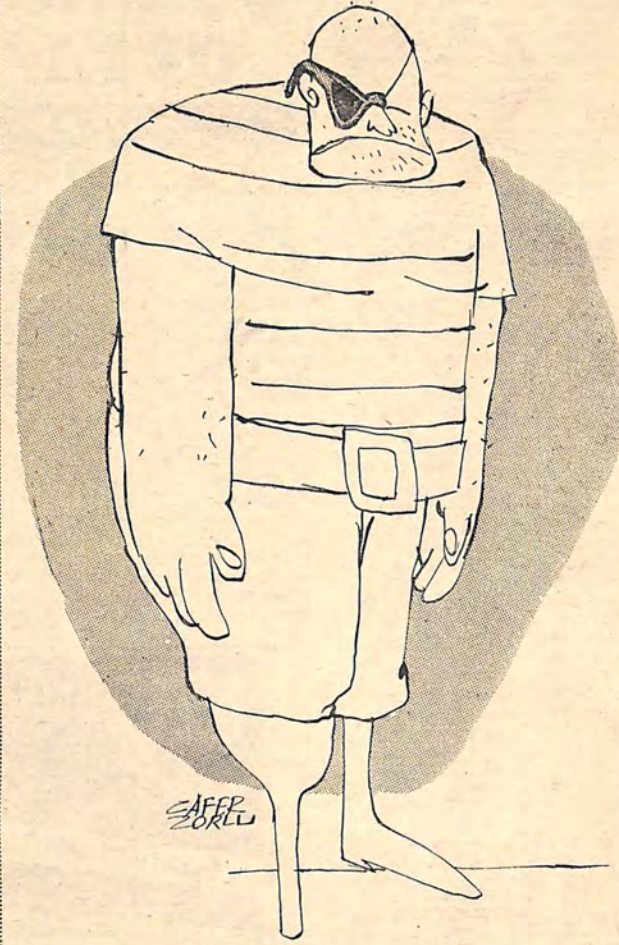
mişti. Oysa ülkemizde dik sırtlara kıyasla eğik sırtlara daima büyük imkânlar sağlanmıştır. Buna göre söz konusu sırtın, günlerden bir gün mutlaka bakan koltuğuna dayanacağı sonucunu çıkarmıştım.

Yanılmamıştım. Kendisine yol açarak bakanlık koltuğuna yaslanmayı başardı bu sırt.

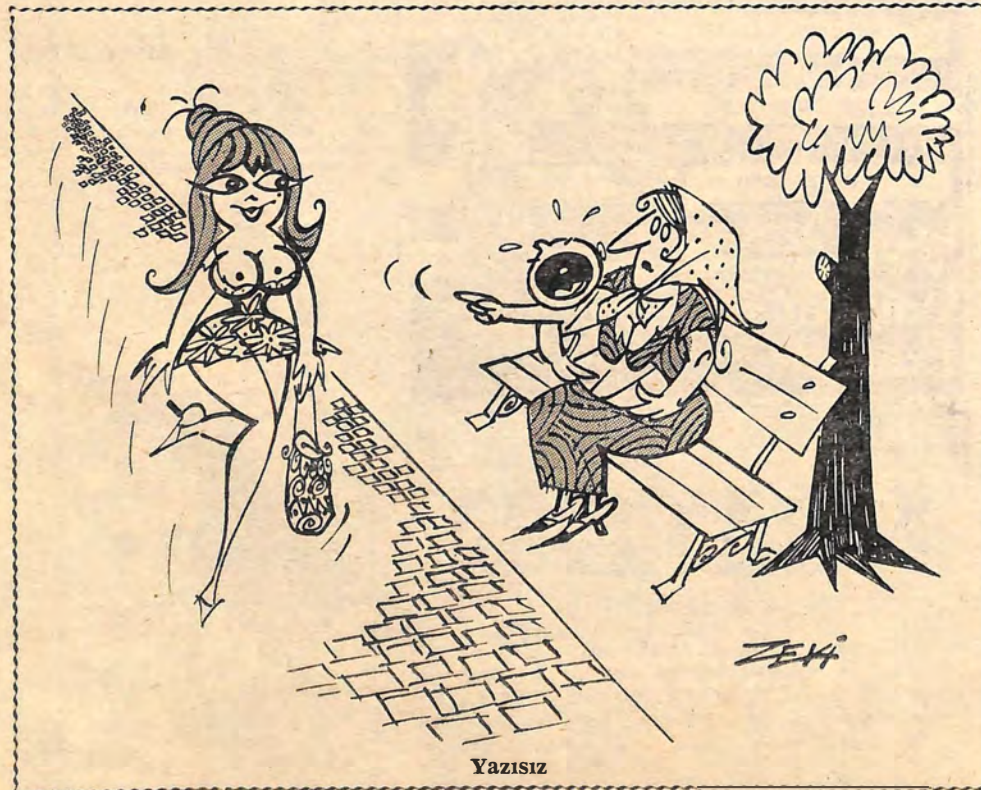
Bir söz vardır hanı: «Fillerle geniş omuzlu kişiler, gerilerine güç dönerler» derler. Bizim arkadaş da bu gerçeği bir kez daha doğruladı. Bakan koltuğuna oturalı beri dönüp arkasına bakamıyor.

Bir arkadaş daha vardı ki, o da bakan oldu. Bugün gibi hatırlıyorum, binek hayvanlarınınkini andıran çok garip bir sırtı vardı. Tak koşumunu, vur semerini dehle gitsin! Ceketinin sırt kısmı her zaman kırışık ve yırtıktı. Diğer arkadaşların pantolonları dizlerinden yırtılırdı, bununki kışkırdı... Diğerlerinin ceketleri dirsekten giderdi, bununki sırtından!... Sanki hamallık idmanına okul sıralarında başlamıştı. Bu eğik sırtın er geç bir semere kavuşacağını daha o zamanlar sezmiştim. Sırtı bakan koltuğuna dayanmadan önce mükemmel bir insan, iyi bir arkadaş, dost, kardeşti. Fakat makam yükünü sırtına alınca kişneyip çifte atmaya başladı. Hem de bizimki gibi Anayasalı bir ülkede rastlanabilir çiftelerdi bunlar.

Üçüncü arkadaşın sırtını hatırlamıyorum. Son sıradan (o ilk sırada oturuyor ve sadece kulakları görünüyor) ufak tefek bir şey olduğu için sıranın üstüne abanır ve ben arkadaşımın kulaklarından başka bir yerini göremezdim. Gözlerimi ki-

Yazısız

Yazısız

sarak baktığımda, omuzlarını iki tepeye benzetiyordum. Midyeyi andırıyordu kulakları. Her şeyi herkesten daha iyi duyup sezdiği belliydi. Bu kulakları parlak bir geleceğin beklediğini daha o zamanlardan anlamış ve yanılmamıştım.

İşte bu kulaklar günümüzde dimdik, parti bayrağı görevini görüyorlar.

Bir öğrenci arkadaşım daha vardı. Sırtı, omuzlarından aşağıya doğru genişliyordu. Öyle ki, son sıradan bakınca, bir kesme şekerini andırıyordu. Henüz okul sıralarındayken, iki kişilik yer kaplıyordu. Oturağı bu kadar geniş olan bir kimsenin, gelecekte de elbet geniş bir yeri olacaktı.

Söylendiğine göre çift sandalyede oturanlar, çok çile çekerlermiş. Oysa böylelerinin çevresinde daima bir yağcılar grubunun bulunduğu u. nutulur. Uzatmayalım günün birinde bu arkadaş bir değil, iki bakan koltuğunda otururken görürdüm.

Ne yapsın garip, Tanrı ona geniş bir oturak yeri verir de, devlet altına uygun bir koltuk vermez miydi yâni?

Kokteyl partilerin müdavimi olan arkadaşlarım da vardır. İsimlerine Belgrat gazetelerinde sık sık rastlanır. Her hükümet krizinde bakan aday olarak adlarından bahsedilir. Hele bir tırmanıp çıksınlar, okul sıralarındayken sırtlarının nasıl göründüğünü sizlere anlatırım.

Yüzlerini tarif edemeyeceğim, çünkü çoğu yüzüzdür!

Ceviren :
F. GÜMÜŞ

Durdu:

— Yaa, dedi... Unuttum vallaha, kitabı evde unuttum. Ulan ne gafasızım ben be, ne gafasızım be. O turup şurda ne güzel bakacakdık içine, gapardık dükkânın tahtalarını da... Yaa efendi, ayın da tam on yedisini bugün, yedigardaşın en uğurlu günü...

Arif onbaşıya döndü:

— Alıp gelemen mi? dedi.

— Ben mi? dedi Arif onbaşı.

— Sen ya... Ben ihdiyarım, bi sata dan evvel gedip gelemem.

Arif onbaşının aklına birden Mübeccel geldi. O, kızgın kedinin gözleri gibi, yuvarlak yuvarlak gözleri Mübeccel.

— Ben getmesem Hayri ağa? dedi. Hı, ben getmesem.

— Canım, gapıyı çalan, den, yenge, Hayri ağam gara gaplı kitabını isdedi, aln gelin.

— Gızar, bağırır bana.

— O yalnız bana bağırır.

— Govar vallaha beni gapıdan.

— Deel be, deel...

— Getmeyim ben Hayri ağa. İş dersin ikimiz beraber gidek.

— O zaman sana ne gerek var, ben tek başıma giderim amma, gdemem ki... Sen bilin, isdersen gelecek ayın onyedisini bekliyecek...

Bir ay daha, bir ay daha ha!... Bir ay daha mı bekleyecekti Arif onbaşı, şurdaki yarım saat git, yarım saat gel, yol için. Gitmek de kolaydı, gelmekte, hattâ dışardaki ahmak ıslatan yağmuruna bile al dırmazdı. Ama, sevmemişti o kadının yuvarlak gözlerini. Hem sonra, kapının önüne çıkarırken, bilerek değdirmişti kalçasını kalçasına. İçinden:

«Benim bu daraklarda bezim yok ki, dedi, heç yok.»

Hayri sordu:

— Nasıl, alıp gelemen mi?

— Bilmem ki Hayri ağa...

— Madem öyle, hadi gidek, galsın gelecek aya bu iş.

— Dur, dedi Arif onbaşı. Şey yap sam, pencereyi çalsam duymaz mı? — Duyar oğlum duyar, uyumaz ki zaten, cin uyuklu... Hadı, ben seni bekliyorum... Çabuk gelemem diye heç acele etme, cinniler, şeytaniler yeryüzünden el ayak çekdikden ne gadar sona çalışırsak, daha eyi olur. Şimdi cinniler ve şeytaniler daha uykuya yatmadılar. Hem al şu parayı, yolda açık bi dükkân bulur san, bana biraz daha ispirto al gel!...

Arif onbaşı, paraya baktı, elli kuruştı. Kel Hayri:

— Renkli renkli, dedi. Para bitti mi, renkliye dayan. Hem renklinin hülyası da renkli oluyor gendi gibi... Al şu gücçük şeyeyi de...

Arif onbaşı, küçük şeyeyi ceketinin cebine soktu, yakalarını kaldırarak: — Şimdi gelirim ben, dedi.

Bağırdı Kel ardından:

— Acele etme acele etme... Acele işe şeytan garışır. Şeytanın garıştığı yerde de define olmaz...

Yağmur gerçek anlamıyla tam almak ıslatandı. Beşyüz metre sonra Arif onbaşının ceketi sırlısklam ol muştı. Ayakkabısının, bir otomobilin açılmış kaportası gibi kocaman yirtığından yağmur suları ayaklarının içine doluyordu. Her adımda, bu açılıp kapanan koca ağız, kim bilir hangi şarkıları söylüyordu ama, Arif onbaşının kulağına gelen sadece şap şap sesleriydi. Hele, cadde den kaldırıma çıkacağı zamanlar, kaldırım kenarında birikmiş sular, bir köstebek yuvasına dolar gibi, ta ayağının topuklarına dek, doluyorlardı kunduranın içine. Kaldırıma çıkınca, ayağının burnunu yere koyup diyor, bu kocaman ağızdan kirli sular akıyordu...

Açık bir tütcü gördü:

— İspirto var mı? diye sordu.

— Hı, dedi adam uyuklu uyuklu.

Şeyey uzattı:

— Elli guruşluk, dedi.

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

— İçecen deel mi? dedi adarı. Sonra, üstüne başına baktı Arif onbaşının.

Şişeyi doldurdu:

— Bu pisi zıkkımlanacağına aya na bi ayakkabı al, dedi.

Cevap vermedi Arif onbaşı. Şişeyi arka cebine koyduktan sonra, yola koyuldu. Hele şu plâni bir çözümler, bir kavuşsunlar defineye, o zaman alacağı ayakkabıyı biliyordu. Çizme alacaktı, kış için, sonra delikli ayakkabılar alacaktı yaz için. İnadına, giyinip kuşanıp, bu tütcünün yanına gelecek:

«Ver baalım bana ordan bi filtreli» diyecekti. Sonra, adamın burnunun dibine sokularak:

«Tanıdın mı beni?» diye soracaktı. «İşte ben o güncü ispirto alan adamım. Var mı paraya ihtiyacın? Şöyle dükkânı böyütmek isdiyon mu? Verim mi onbin, yirmi bin, ha? İsdıyon mu? Garışlıksız... Olduğu za-

man verin. Amma öyle bi daha her kese akıl verniye kalkma. Sen kiim, akıl vermek kiim?»

Bir karanlık sokağa saptı. Upuzun sokağı bir tek küçücük ampul aydınlatıyordu. Onun altında da iki kişi, o yağmurun altında oturmuş, birbirlerine istahlı istahlı bir şeyler anlatıyorlardı. Uzaklaştığı halde, o iki kişinin bağırın sesleri yanına dek geliyordu.

Sokağın sonunda, bir köpekle karışlaştı, sırlısklam olmuş, üşiyen bir köpek. Belli ki açtı, yoksa şimdi böyle dolaşmaz, bir saçak altına girerdi.

Hayri ağamın evinin bulunduğu sokağa geldiğinde kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Çünkü, kadının ne denli şirret bir kadın olduğunu gözleriyle görmüştü. Görmese bile, Kel Hayri'den yeteri kadar duymuştu. Şimdi kapıyı çalacak, biraz sonra mahalleyi başına yıkacaktı. Zaten

severdi bu kırık dökük mahalleler, bir kavga olsun, bir dövüş çıksın, mahallede şenlik olsun. Hele, hakarete uğrayan kişi bir erkekse, bağırın çağırın da kadınsa, tamamdı, değil gecenin onikisi, biri ikisi olsun, mahalle için eğlencenin alâsıydı.

Ama... Ama define uğruna ne olsa katlanırdı. Çünkü, kendisi tek başına bir hiçti definecilik konusunda. Kel Hayri onun elinden tutmazsa, ne o hayalinde yaşadığı on katlı apartmana kavuşacaktı, ne hizmetçi kız tutacaktı, ne de biraz önceki bakkala caka satabilecekti...

O, kısacık yüz metre içinde hizmetçi geldi yine aklına... Hani, beyaz buluzlu, lâcivert etekli hizmetçi... O zaman kendisi böyle gece yarılarda dek ayak üstü sırtımayeceği için, gücülü olurdu, kuvvetli olurdu... Kadın da düşünürdü... Neden zenginler hovarda olurlardı? Ranat oldukları için, bol paraları olduğu için, yapacak hiçbir şeyleri olmadığı için...

Kapıyı vardı... Ama çalacak cesareti bulamıyordu kendinde. İçkinin insana cesaret verdiğini çok duymuştu ama, hem bugüne değin hiç ağzına içki koymamış, hem de şu anda cebinde bulunan içki değil, renkli ispirtoydur.

Kapıyı tıklattırken, kendi kendine: «Bağırmaya başlarsa, kaçarım» dedi.

«Ya bekçi yakalarsa?»

«İrz düşmanı, namus düşmanı, gece yarısı bilmediği bir kapıyı çalan canavar iblis!»

Tıklattı kapıyı. Beklemeye koyuldu. Uzadı dakikalar... Ama biraz sonra, kapıyı çok yavaş tıklattığının farkına vardı. Bu kez, biraz daha kuvvet verdi yumruğuna. İçerden bir kapı açılma sesi ve ayak sesleri duydu. Titriyordu... Bir terlik sesinin kapıya yaklaştığını hissetti.

— Kim o? dedi içerden.

— Ben, dedi Arif onbaşı.

— Sen kimsin?

— Ben Arif, Hayri âbinin arkadaşı. Gara kitabı isdiyecektim de...

Kapı açıldı. Mübeccel'in sırtında bir yarım battaniye vardı:

— Sensin ha! dedi.

— Benim... Hayri ağa gönderdi beni. Kitabı alacam da...

— Gel içeri...

— Gelmeyim bacı.

— Yemem gel!

— Ben burda bekleyim, kitabı al gel.

— Gel, gece yarısı gapının önünde millete dedigodu ettirme, gir içeri!

Arif onbaşı, kara gaplı kitabın bu denli kolay isteneceğini hiç ummamıştı. Şimdi Mübeccel gidecek, kitabı olduğu yerden çıkaracak, kendisine, al götür, diyecekti.

Ama belki o zaman içini boşaltacaktı:

«Al al, Allah senin de, onun da belânızı versin, dümbük pezemekler» diye.

Oda kapısının önüne geldiler. Mübeccel:

— Gir girl dedi.

— Yok burda bekleyim bacı.

— Gir ulan, üsdünü biraz gurut iş de. İçerde mangalda atış var.

— Üşümem ben.

— Aboov ama korkak herif ha...

Niye korkuyon?

— Yok bacı, ne korkması?

— Gir hadi gir.

Arif onbaşı içeriye girdi. Odayı, uydurma bir gece lâmbası aydınlatmaktaydı. Ortada da, üzeri küllenmiş bir mangel duruyordu. Kadın, mangalın küllerini eşeledi. Yarı karanlık odada, ateş közleri ışıl ışıl parladılar.

— Çıkar ceketini, dedi.

— Gurur, üsdümde gurur...

— Ver ver!...

Arif onbaşı, kızdı içinden Kel Hayri'ye. O denli kötü bir kadın değil ki Mübeccel. Baksana, ıslanmış bir insanın ceketini zorla kurutmaya çalışıyordu. Kötü bir kadın olsa,

Başarınız ve İstikbaliniz
tutumlu ve İsabetli kararınıza bağlıdır.

Türkiye Vakıflar Bankasında
açtıracacağınız her hesap

Yatırdığınız için
en büyük şansır,

Türkiye Vakıflar Bankası

(Basın : 20295 - A - 20570 — 83)

• Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası •

SAHİBİ : Ergin Ortaç, Yazı İşlerini fillen idare eden: Kadri Yurdatap, Sekreter: Selâmî M. Yurdatap, Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası. **ABONE BEDELİ :** Yıllığı 60, altı aylığı 30 lira. **Yabancı memleketlere** yıllık 120, altı aylığı 60 lira. **İDARE YERİ :** Divanyolu Kiodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3. İstanbul. **Telefon :** 22 18 11 **Fiyatı :** 125 kuruştur.

çoktaan kapıda bağırır çağırır, sonra da kapıyı ters yüz kapatırdı suratına.

— Söyle geç! dedi kadın.
— İyi bura baci...
— Geç geç... Dükkanında mı?
— He. Beni bekliyor.
— Beklesin... Bu havada insanı e-
ve gönderirse beklesin.
— Amma benim çabuk getmem
lazım.
— Bekler o bekler. Gurusun hele.
Çay yaptın mı sana?
— Yok baci, ne çayı? Ben hemen
gececem.

— Yapım yapım...
Mangalın altından çaydanlığı al-
dı. Kapının yanındaki testiden içe-
risine su doldurdu. Üzerinden yarım
battaniye parçasını attığı için, şim-
di bol entarisi ortadaydı. Su doldur-
mak için yere oturduğunda, Mübec-
cel'in diri kalçaları bir daha battı A-
rif onbaşının gözüne. Ama, Arif on-
başı hızla çevirdi başını başka yere.

— İşte böyle, dedi Mübeccel, çay-
danlığı mangala stirenken. Benim
hayatım böyle. Bu genç yaşta, moru-
ğun yolunu gözle dur. Zaten o da
doğru dürüst gelmez ki eve. Bi çö-
cuğum olsa, oynarım...

— Köpek al, dedi Arif onbaşı.
— Köpek mi? dedi, güldü kadın.
Hiç köpek çocuğa benzer mi?

— Olmayınca, n'apacan?
— Yapacam...
— Yapacan mı? Nasıl?
— Yapacam işde... Şu garnıma
baksana, bu garın bu dünyadan ço-
cuksuz giderse öte dünyada şikâyet
etmez mi benden?

— Vallaha bilmem ki.
— Sordum ben bi hocaya, eder
dedi.

— Vallaha hocalar daha eyi bilir-
ler.

— Amma bunu diyen hoca, benim
gocam gibi morukdu.
Durdu kadın, gözleri yine kızgın
kedilerin gözleri gibi yuvarlak yu-
varlak olmuştu.

— Sen, dedi Arif onbaşıya, seven
mi avradım?
— Bilmem ki...
— Yâni avradını görmeyince dura-
bilin mi?

— Yoo, biz heç ayrı galmadık ki.
— Galsan temsil?
— Bilmem ki. Özlerim her halde.
— Niye özen?
— Vallaha şey, insanın avradı ta-
bii, özler.

— Ne için özen?

Arif onbaşının gözleri kararmaya,
kafası karıncalanmaya başlamıştı.
Ne demek istiyordu bu kadın? Öy-
le bir soru sormuştu ki kendisine,
ona öyle bir soruyu erkek bile sora-
mazdı. İnsan avradını niye özler-
miş?

— Hı, dedi kadın, biraz yaklaşa-
rak, niye özen?

Arif onbaşı, sınavda sıkılmış ço-
cukların haliyle:

— Yemekleri, dedi, yemekleri...

İnsan yemeklerini özler.

— Yalnız bişirdiği yemeği mi?

— Sona, insanın sırtı kirlenir, ça-
maşını yıkar.

— Onun için mi yalnız?

Çayın suyu kaynamıştı. Mübeccel,
konsolun yanından çay kavanozunu
alarak, çaydanlığın içine biraz çay
boşalttı. Sonra, çaydanlığı manga-
lın yanına, küllerin üzerine çekti:

— Başga bi şeyini özlemen mi?

— Neyi? dedi Arif onbaşı.

Mübeccel, Arif onbaşının tam mi-
desinin üzerine parmağıyla dürttü:
— Kokusunu, kokusunu, dedi.

Arif onbaşı, geriye sıradı. Kork-
muştu kadının bakışlarından. Kız-
gın kedi gözleri gitmiş, yerine, et
tahtasında et kesen bir kadının kar-
şısında bekleyen aç kedinin gözleri
gelmişti.

Arif onbaşı kalktı ayağa:

— Ben çay içmeyim, dedi, kitabı
ver gidiyim...

Kadın, işveli bir hareket yaparak:

— Kitap yok, dedi...

(Devamı var)

Milletler Gülüyor

Şans işte

Emekli bir Britanya albayı İtalya'ya gelerek güzel bir aile
pansiyonuna yerleşmişti. Her sabah pansiyonun nehir tarafında.
ki bahçesine çıkar, bir sıraya oturur, güneş ışınları altında parla-
yan suları, berrak semayı hayran hayran seyredirdi. Üç yıl kim-
seyle konuşmadan hep böyle geçti.

Dördüncü yılın başında yaşlı bir İngiliz daha geldi pansiyona.
O da her sabah bahçeye çıkmaya ve emekli albayın oturduğu sıra-
nın bir köşesine oturarak çevreyi seyretmeye başladı. Birbirleriyle
le tek kelime konuşmuyorlardı. Sekiz yıl da böyle geçti.

Dokuzuncu yılın ilk sabahı yaşlı İngiliz, albayın oturduğu kö-
şenin boş olduğunu gördü ve pansiyon sahibine sordu:

— Nereye gitti?
— Dün gece öldü! diye cevap verdi pansiyoncu.
— Yazık, diye mırıldandı yaşlı İngiliz. Bu sabah adımı sor-
mayı düşünüyordum!

Son çare

Yargıç, sanığa sordu:
— Karınızı neden öldürdünüz?
— Müsterek hayatımız çekilmez hale gelmişti, diye kencini
savundu adam.

— Boşanabilirsiniz.
— Boşanmak imkânsızdı sayın yargıç. Zira iki lâfın başında,
«Ölünceye kadar senden ayrılmayacağım!» diye yemin ederdi!

Yazısız

Nereden anlamış?

Kırda sevişirlerken kitiçüük
bir karıncayı parmaklarının ara-
sına alan genç kız:

— Bir erkek karınca bu! diye
bağırdı.

— Haydi canım, diye güldü de.
İlkanlı. Karınca oluşu doğru da,
erkekliğini nereden anladın?

— Sutyenimin içine girişinden!

Kim kimi savunuyor?

Yargıcın:

— Sauvnmamız için söyleyecek
başka sözünüz var mı? diye sor-
masına son derece kötü savunul-
muş olan sanık:

— Avukatımın cehaletini gençli-
ğine bağışlayacağınızı umarım,
dedi.

— Eyvah, kocam!..

Görüşmenin çaresi

İki arkadaş, ortak dostların-
dan bahsediyorlardı. Biri:

— Çok içerliyorum, dedi. Eğer
hatâlarını tamir yoluna gitmez-
lerse, yarın akşamki ziyafette
suratımı göremezler!

Arkadaşı sordu:

— Suratını görmeleri için ne
yapmaları gerekir?

— Yarın akşamki ziyafete beni
de dâvet etmelerini!..

Toptan temizlik!

Küçük çocuk babasına:

— Bir bomba yapıp, öğretme-
nin masasının altına koydum,
dedi. Eh, neler olduğunu bir gö-
recektin!

— Yarın okula gittiğinde başı-
na nelerin geleceğini düşünme-
din mi?

Çocuk hayretle sordu:

— Okula mı?... Ne okulu? O
kul falan kalmadı ki!..

Bir çeşit merdiven!

Bulundukları gökdelenin tera-
sından kılavuzun verdiği bilgile-
ri dinleyerek New York'u seyre-
den turist, terasın bir köşesin-
deki sandıkları göstererek sor-
du:

— Ne var bunlarda?

— Paraşüt, dedi kılavuz. Asan-
sörün bozulması halinde, aşağı
inmede kullanılır!

— Daha şişman olmasını isti-
yor musunuz?..

Neden?

Mösyö Durand içini çekerek:
— Hayat hiç de güzel değil,
dedi.

Cevap vermedi karısı. Mösyö
Durand devam etti:

— Şimdi evlenenlere öylesine
acıyorum ki...

O zaman in adam Durand sor-
du:

— Neden sadece şimdi evlenen-
lere acıyorsun?

Soğumuş!

İkinci evliliğe hazırlanan ma-
dam, bir genç kız olan ve evlen-
meye can atan arkadaşına:

— Erkekler hiç de önem veri-
lecek yaratıklar değildir, diyor-
du.

Arkadaşı sordu:

— Gerçekten nefret mi ediyor-
sun erkeklerden?

— Elbette, diye cevap verdi
beriki. İlk kocam ölmüş olsay-
dı, bir daha evlenimyeceğime
dair sana yemin bile edebilirdim!

Niyetliymiş zaten

Kederli dostunu teselliye gelen:

— Uşağınla karının kaçtığı
duyunca kulaklarım inanama-
dım, diye konuşmaya başlarken
diğeri:

— Aman canım, diye kesti sö-
zünü. Önemli değil. Uşağı zaten
kovacaktım!

Yazısız

Dünya Karikatürleri!

— AAA, BİR İŞ KAZASINA UĞRADIN DEMEK ?..

— OOO, KOLAY GELSİN KOMŞU.. SİZİN KÂRINIZ DA SEYAHÂTE ÇIKTI DEMEK !..

— YOOO, GECE YARILARINA KADAR OKUYA MAZSIN.

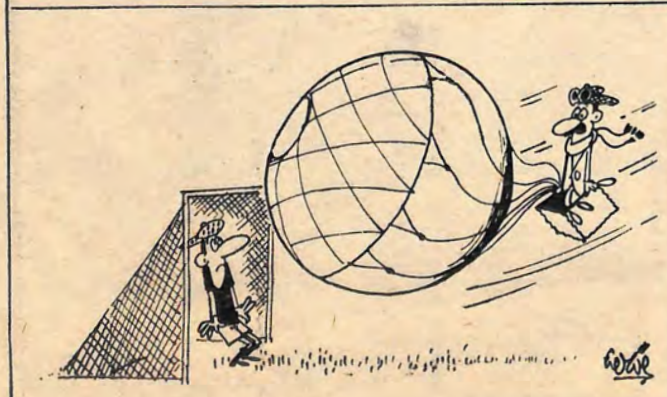
— KATİL, BİYİKLİ, BAŞI SAĞSIZ OLAN ADAMDIR.. HADİ UYUYALIM ARTIK !..

ANNEEE !..

YAZISIZ

YAZISIZ

— HAVAGAZINI, ELEKTRİĞİ SUYU İYİCE KAPATTIM. BÜTÜN PENCERELERİ VE KAPILARI DA KAPATTIM. KUŞUMUZU VE SAKSILARIDA KAPICIYA EMANET ETTİM. BU SEFER HİÇ BİR ŞEY UNUTMADIĞIMA EMİNİM !..

Terkibinde krem hassaları
bulunan Puro kalite
bakımından en üstün tuvalet
sabunu ve çok müessir
bir güzellik müstahzarıdır.
Puro Güzellik Metodunu
hemen deneyiniz.

Her sabah ve akşam
bol PURO köpüğü ile
cildinizi masaj yaparak
sabunlayınız

Hiç sabun izi
kalmıyacak şekilde
yüzünüzü bol su ile
yıkayınız

Yumuşak bir havlu ile
ve cildi tahriş
etmeden yüzünüzün
nemini alınız.

Kısa bir müddet
içinde daha genç
göründüğünüzü,
daha cazip, daha güzel
olduğunuzu bizzat
farkedeceksiniz.

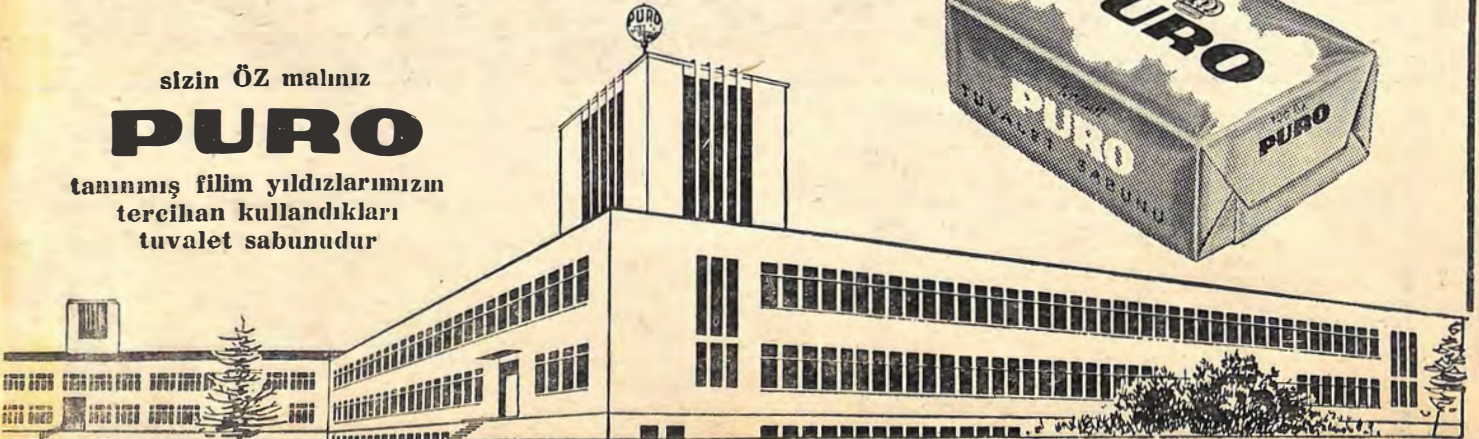
Gençlik

GÜZELLİK VE CAZİBENİZİ MUHAFAZA İÇİN
KREMLİ PURO KULLANINIZ

sizin ÖZ malınız

PURO

tanınmış filim yıldızlarımızın
tercihan kullandıkları
tuvalet sabunudur

AKBABA-TOTO

10

A	B	C	D	E	F

İSİM :

ADRES :

Sevgili okurlarımız,

Büyük ilgi gösterdiğiniz AKBABA — TOTO yarışmasının onuncusu ve sonuncusu bu sayımızda yayımlarken, sizlere iki AKBABA — TOTO kuponu birden sunuyoruz. Böylece iki kur'a hakkı elde edecek, yarışmaya ÇİFTE ŞANS ile katılabileceksiniz.

Yukarıdaki 6 ev karikatürü 1'den 6'ya kadar numaralanmıştır. Bu evlerin sahifeleri A'dan F'ye kadar harflerle gösterilmiştir. (AKBABA — TOTO kuponunda da bu harflerle gösterilmiştir.) Buna göre hangi evin, kime ait olduğunu bulup AKBABA — TOTO kuponundaki harflerin altına uygun sayıları yazınız.

NOT: AKBABA — TOTO kuponlarının kabulüne 22 Haziran salı akşamına devam edilecek, o tarihten sonra elimize geçecek kuponlar yarışmaya girilmeyecektir. Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.